

ตอนที่ 1561 ตระกูลหลัว

หานเฉินสังเกตเห็นหลัวไห่ถึงอย่างตั้งใจด้วยออร่าศาสตร์ต่งเสวียน และเขาก็พบสิ่งผิดปกติจริงๆ

พลังชีวิตของหลัวไห่ถึงแข็งแกร่งอย่างมาก แต่มันก็มากเกินไป พลังแบบนั้นเป็นเหมือนกับกองไฟที่ลุกไหม้อย่างรุนแรง ยิ่งเปลวไฟนั้นรุนแรงมากเท่าไร ไฟนั้นก็หมดเร็วขึ้นเท่านั้น

ถึงจะระงับเอาไว้แล้วแต่พลังชีวิตของหลัวไห่ก็ยังคงแข็งแกร่งจนน่ากลัว แต่มันก็เริ่มเกินกว่าที่จะควบคุมได้แล้ว ตอนนี้หานเฉินเชื่อในสิ่งที่ชายคนนั้นพูดมากขึ้นกว่าเดิม

“ฉันได้รวมเอาวิธีการฝึกซูว์เซินจ้อเอาไว้ในนี้ด้วย แต่ฉันได้ปรับปรุงมันเล็กน้อย มันอาจจะไม่ได้ทรงพลังอย่างฉบับที่ฉันฝึก แต่มันก็แทบจะไม่สร้างความเสียหายให้กับร่างกายอีกแล้ว”

หลัวไห่ถึงหยุดไปครู่หนึ่ง ก่อนที่จะพูดต่อ “ถ้าในอีก 6 ปีข้างหน้า หานเหยียนเพิ่มพลังได้ถึงระดับซูว์เซินจ้อ เธอก็ไม่จำเป็นต้องฝึกมัน แต่ถ้าเธอทำ

ไม่ได้ การทำให้ร่างกายของตัวเองได้รับความเสียหายก็ยิ่งดีกว่าการฟ่าย
แพ้และต้องตายไป”

ขณะที่พูดอยู่นั้น หลัวไห่ถึงก็พยายามจะส่งของพวกนั้นให้กับหานเฉินอีก
ครั้ง

หานเฉินไม่ได้รับมันมา เขามองไปที่หลัวไห่ถึงและพูด “ฉันเข้าใจเหตุผล
ของคุณแล้ว แต่ฉันไม่จำเป็นต้องใช้มัน”

“อย่าดีใจเกินไปเลย มันเกี่ยวข้องกับชีวิตของแม่และน้องสาวของนาย ใน
บางครั้งนายก็จำเป็นต้องประนีประนอมบ้าง”

หานเฉินส่ายหัว “ฉันบอกแล้วไงว่าเหียนเป็นคนตระกูลหาน และฉันก็จะ
สอนให้เธอด้วยตัวเอง นอกจากนั้นคุณก็กำลังจะตาย ถ้าได้อ่านสิ่งที่ถูก
เขียนโดยคนที่กำลังจะตายก็มีแต่จะทำให้เหียนเสียใจเท่านั้น”

หลัวไห่ถึงยิ้ม แต่เขาดูเคร่งขรึมยิ่งกว่าเดิม เขาจึงไปที่หานเฉินและพูด

“ดูเหมือนว่าฉันควรที่จะแสดงพลังที่แท้จริงของวิชาจำลองนภาให้นายดู
นายถึงจะยอมเปลี่ยนใจ”

“ฉันไม่ใช่คนที่ดีรึอะไร แต่ในเรื่องนี้มันไม่มีอะไรต้องต่อรองกัน เพราะ
ฉันไม่มีทางเปลี่ยนใจ” หานเซ็นพูดอย่างแน่วแน่

“ลองอ่านมันดูก่อน” หลัวให้ถึงรู้สึกกว่าตัวเองทำผิดต่อหลัวหลานและหาน
เหยียน ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลที่เขาพูดคุยกับหานเซ็นอย่างอ่อนโยนแบบนี้
แม้แต่คนในตระกูลหลัวก็ไม่เคยเห็นหลัวให้ถึงคุยกับใครอย่างใจเย็นแบบ
นี้มาก่อน

ถึงอย่างนั้นหลัวให้ถึงก็ต้องการจะสั่งสอนอะไรบางอย่างกับหานเซ็น แต่
เขาไม่ต้องการจะทำร้ายชายหนุ่มแต่อย่างใด ยิ่งเขามองหานเซ็นมาก
เท่าไร มันก็ทำให้เขานึกถึงหลัวหลาน

ทัศนคติของหานเซ็นทำให้หลัวให้ถึงนึกถึงหลัวหลานซึ่งเป็นคนที่เมื่อ
ตัดสินใจอะไรไปแล้ว มันก็ไม่มีใครสามารถเปลี่ยนใจเธอได้ เมื่อเจอเข้ากับ
ทางตันคนอื่นๆอาจจะหันหลังกลับ แต่หลัวหลานจะไม่มีทางหันหน้า

หนี ถึงแม้เธอจะต้องชนเข้ากับกำแพงก็ตาม หัวไหล่ถึงมักจะดูว่าเธออยู่บ่อยๆ แต่เขาก็มักจะนำเธอมาอยู่ข้างกายเสมอ

หัวไหล่ถึงสะบัดมือและตบเข้าไปที่ไหล่ของหานเซ็น ซึ่งการตบนั้นได้อัดพลังของวิชาจำลองนภาเอาไว้

มันไม่เหมือนกับพลังวิชาจำลองนภาของหานเหียน พลังวิชาจำลองนภาของหัวไหล่ถึงนั้นได้รวมเข้ากับทั้งร่างกายของเขาเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นมันจึงไม่ได้ดูเสียสมดุลแต่อย่างใด ถึงแม้จะเป็นแค่การตบธรรมดาๆก็ตาม

สีหน้าของหานเซ็นเปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน หัวไหล่ถึงนั้นแข็งแกร่งไม่ต่างไปจากมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดในก๊อตแซงซ์วีเขต 4

สำหรับหานเซ็นแล้ว การตบธรรมดาๆนี้ดูเหมือนจะแบกรับน้ำหนักของเคราะห์กรรมที่ไร้ขีดจำกัด และฝ่ามือนั้นก็มีโชคชะตาที่กำหนดไว้ว่า จะต้องลงมาที่ไหล่ของเขา แม้แต่เหล่าเทพก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้

ทันใดนั้นหานเซ็นก็เริ่มใช้ศาสตร์ตงเสวียนอย่างเต็มกำลัง และเขาก็แยก
ร่างกายออกจากทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบๆตัว เขาพยายามที่จะจับทุก
โมเลกุลที่ไม่ได้เป็นของเขาออกไปจากร่าง

แต่ถึงอย่างนั้นหานเซ็นก็ยังรู้สึกได้ว่าฝ่ามือของหลวไห่ถึงอาจจะลงมาที่
ไหล่ของเขาได้ทุกเมื่อ

‘วิเศษมาก ศาสตร์ตงเสวียนทำลายพลังวิชาจำลองนภาของหลวลี่ได้อย่าง
ง่ายดาย แต่มันแทบจะไร้ประโยชน์เมื่ออยู่ต่อหน้าหลวไห่ถึง ไม่แปลกใจ
เลยที่เขาจะถูกเรียกว่าเทพสังหารหลว’ หานเซ็นประหลาดใจ

ออร่าจากร่างกายของหานเซ็นเริ่มทำงานอย่างรวดเร็วขึ้นจนทำลาย
ขีดจำกัดของมัน และทันใดนั้นเองโลกทั้งใบก็ดูแตกต่างออกไปในสายตา
ของหานเซ็น

ผู้ที่ฝึกศาสตร์ตงเสวียนจนถึงขีดสุดว่ากันว่าจะสามารถ ‘ครอบคลุม
ท้องฟ้าได้ด้วยมือข้างเดียว’ แต่วิชานี้มันไม่ใช่เพียงแค่เทคนิคการใช้ฝ่ามือ
เท่านั้น

ด้วยการก้าวเพียงก้าวเดียว โสที่ล่ำนตัวหานเชืนอยู่ก็สลายไป

หานเชืนก้าวออกมาหนึ่งก้าวเพื่อหลบฝ่ามือของหลวให้ถึง ซึ่งทำให้ชายเก่นั้นต้องประหลาดใจ มือของเขาก็ค้างอยู่ในอากาศ และเขาก็พูดอะไรไม่ออก

“ลาก่อน” นานเชืนโค้งคำนับ หลังจากนั้นเขาก็หันหลังและเดินออกไป

ในที่สุดเขาก็ได้เห็นพลังที่แท้จริงของวิชาจำลองนภา และเขาก็เห็นเหตุผลที่แท้จริงของหลวให้ถึง

เมื่อประเมินที่ความแข็งแกร่ง หลวให้ถึงอยู่ในระดับเดียวกับกุชิงเฉิง ซึ่งพวกเขาทั้งคู่เป็นคนที่แข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ และมันก็ยากที่จะบอกได้ว่าใครแข็งแกร่งกว่ากัน

แม้หานเชืนจะยังอ่อนแอกว่าพวกเขาทั้งคู่ แต่เขาก็เพียงจะพิสูจน์ให้เห็นว่าศาสตร์ตงเสวียนนั้นทรงพลังกว่าวิชาจำลองนภา

กว่าที่หลัวไห่ถึงจะรู้ตัวถึงสิ่งที่เกิดขึ้น หานเฉินก็ได้ออกจากห้องไปแล้ว เขามองออกไปที่ประตูและพูดกับตัวเอง

“หลานเอ๋อ เธอมีลูกชายที่ยอดเยียมมาก บางทีชะตากรรมของพวกเราคงจะขึ้นอยู่กับเขาแล้ว คนจากตระกูลหลัวแข็งแกร่งถึงขนาดนี้ทั้งๆที่ไม่ได้ฝึกวิชาจำลองนภา ถึงเราจะเอาเรื่องนี้ไปบอกคนอื่น พวกเขาก็คงจะไม่เชื่อแน่ พวกซูว์ย่าหยกจะมีปฏิกิริยาอย่างไรกันบ้างนะ ถ้าพวกเขาเห็นได้เห็น หานเฉินคนนี้?”

จู่ๆหลัวไห่ถึงก็ยิ้มออกมา “น่าสนใจจริงๆ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าฉันจะได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์ก่อนจะตายไป แต่โชคร้ายที่ฉันจะไม่ได้เห็นเขายืนอยู่ต่อหน้าซูว์ย่าหยก น่าเสียดายจริงๆ”

หลังจากที่หานเฉินออกจากห้องของหลัวไห่ถึงไป หลัวลี่ก็เข้ามาหาและถาม “นายพูดคุยเรื่องอะไรกับเทพสังหารหลัวอย่างนั้นหรือ?”

“ก็เรื่องเดิมๆ เเธยยังต้องถามอีกหรือ? เธอก็น่าจะรู้อยู่แล้ว” หานเฉินพูด

“นายยอมให้ห่านเหียนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลหลัวแล้วอย่างนั้นหรือ?” หลัวลี่ดีใจ

“ไม่มีทาง! ห่านเหียนเป็นคนตระกูลห่าน ไม่ใช่ตระกูลหลัว” ห่านเฉินพูด

“อะไรนะ?! ถึงเธอจะมาจากต่างตระกูล แต่มันก็โชคดีแค่ไหนที่เธอฝึกวิชาจำลองนภาได้ นายกล้าดียังไงถึงพูดแบบนี้?” เสียงที่โกรธจัดดังมาจากด้านหลังของพวกเขา

ห่านเฉินหันไปเห็นหลัวอวี หลัวฮุยและคนอื่นๆยืนอยู่ไม่ไกลออกไป คนที่พูดออกมานั้นก็คือหลัวอวี

“ก็ว่าทำไมหลัวให้ถึงเลือกมาฉันและเหียนเป็นผู้สืบทอด ที่แท้ในตระกูลหลัวก็มีแต่พวกไม่เอาไหนทั้งนั้น” ห่านเฉินส่ายหัว เขาไม่สนใจสิ่งที่หลัวอวีพูดด้วยซ้ำ เขาแกล้งทำเป็นว่าไม่ได้ยินอะไรและเริ่มเดินออกไป

แต่ทว่าหลัวอวีไม่มีแผนที่จะปล่อยห่านเฉินไปง่ายๆ พวกเขาเข้ามาขวางทางของห่านเฉินเอาไว้

ตอนที่ 1562 ตันกระบองเพชร

“พวกนายต้องการอะไร?” หานเซ็นขมวดคิ้ว

หลัววี้ตอบกลับไปว่า “นายต้องการจะไปล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดไม่ใช่หรอ? ถ้าอย่างนั้นฉันจะให้โอกาสนั้นกับนาย”

หานเซ็นประหลาดใจเล็กน้อย เขาคิดว่าหลัววี้จะมาหาเรื่อง แต่ชายคนนี้กลับชวนเขาไปร่วมล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแทน

“พูดจริงใช่ไหม?” หานเซ็นมองหลัววี้ด้วยสีหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมา เขาพอจะเดาออกกว่าจริงๆ แล้วหลัววี้ต้องการจะทำอะไร

“หรือว่านายกลัว?” หลัววี้พูดดูถูก

“แน่นอนว่าฉันจะไปกับพวกนาย แต่ฉันจะขอส่วนแบ่งครึ่งหนึ่งของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ฉันล่าได้” หานเซ็นไม่ได้สนใจว่าหลัววี้กำลังวางแผนอะไรอยู่ ถ้ามันมีโอกาสที่เขาจะได้รับผลึกพลังชีวิต เขาก็ยินดีที่จะไป

“ไม่มีปัญหา ตราบใดที่นายจัดการกับพวกมันได้” หลัวอวีให้คำสัญญากับเขาอย่างง่ายดาย

“พวกเราจะไปกันเมื่อไหร่?” หานเฉินไม่ต้องการจะพูดคุยอะไรอีก

“พรุ่งนี้” หลัวอวีพูด

“โอเค” หานเฉินตอบตกลง หลังจากนั้นเขาก็เดินจากไป

“พี่สอง พวกเราพยายามอยู่นานกว่าที่จะตกลงกับเจียซือเต๋าว่าไม่ให้หานเฉินไป แล้วทำไมตอนนี้พวกเราถึงจะพาเขาไปด้วยล่ะ?” หลัวฮุยถาม

หลัวอวีพูด “ที่ฉันไม่ยอมให้เขาเข้าร่วมก่อนหน้านี้ก็เพราะฉันต้องการจะแสดงให้เห็นถึงพลังของตระกูลหลัว ส่วนที่ฉันให้เขาเข้าร่วมอีกครั้ง นั้นก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงพรสวรรค์ของคนในตระกูลที่เขาไม่ยอมให้โอกาส”

“ใช่แล้ว ไม่รู้ว่าตาทวดคิดอะไรอยู่กันแน่? ทำไมเขาถึงได้ไปเลือกคนตระกูลหานแทนที่จะเป็นพวกเรา?” หลัวฮุยพูด

การตัดสินใจของหลัวไห่ถึงนั้นทำให้หลายๆคนในตระกูลหลัวไม่พอใจ แต่พวกเขาไม่อยู่ในตำแหน่งที่จะไปตำหนิการตัดสินใจของหลัวไห่ถึงได้ ตอนนี้เมื่อพวกเขาได้พบกับหานเซิน พวกเขาก็ต้องการจะแสดงให้หลัวไห่ถึงเห็น พวกเขาคือต้องการจะทำให้หลัวไห่ถึงรับรู้ว่าคุณเขานั้นเหนือกว่าหานเซิน

หลัวอวีไม่ได้คิดว่าตัวเองด้อยไปกว่าหานเซินเลยสักนิด หานเซินอาจจะเป็นผู้มีเกียรติคนแรกของสหพันธ์ แต่สำหรับพวกเขาแล้วบรรดาศักดิ์นั้นก็แค่เรื่องไร้สาระเท่านั้น

ด้วยความช่วยเหลือจากหลัวไห่ถึง คนตระกูลหลัวจึงได้รับจีโนพัยขั้นสุดท้าย แต่เพราะมันเป็นกฎของตระกูล พวกเขาจึงไม่ได้เปิดเผยเรื่องนั้นออกไป

หลัวลี่ทำได้แค่ยิ้มแห้งๆออกมา ขณะที่ฟังคำพูดของหลัวอวี เธอนั้นรู้จักหลัวอวีและหลัวฮุยเป็นอย่างดี

พวกเขาแข็งแกร่งก็จริง แต่พวกเขาทั้งคู่ไม่ได้พิเศษอะไร ด้วยสถานะของ
หลัวไห่ถั่งในเมืองเทพสังหาร พวกเขาจึงถูกคนอื่นตามใจตั้งแต่ที่เกิด
ขึ้นมา แม้แต่กึ่งเทพคนอื่นในสหพันธ์ก็ยังให้ความสนใจต่อพวกเขา ซึ่ง
นั่นก็ทำให้พวกเขาคิดว่าตัวเองเป็นกึ่งเทพที่แข็งแกร่งที่สุดและเป็นรองแค่
หลัวไห่ถั่ง พวกเขาถูกกึ่งเทพคนอื่นจากก้นบึ้งของหัวใจ

วันต่อมา หานเซินก็พาจิ้งจอกสีเงินไปที่ลานกว้างของเมืองเทพสังหาร

เจียซือเต๋าก็ยืนอยู่ที่นั่นเช่นเดียวกัน เขาประหลาดใจที่ได้เห็นหานเซิน เขา
แก้งทำเป็นยิ้มออกมา “บังเอิญอะไรอย่างนี้ พวกเราได้พบกันอีกแล้ว
น้องหาน”

“ไม่ได้บังเอิญอะไร ฉันเป็นคนเรียกเขามาเอง เขาจะติดตามพวกเราไป
การเดินทางครั้งนี้ด้วย” หลัวอวีพูด

เจียซือเต๋าก็ออกมา เขาไม่รู้ว่าหลัวอวีกำลังคิดอะไรอยู่ คนที่ขอให้เจียซือ
เต๋าลำหานเซินออกไปก็คือตัวหลัวอวีเอง แต่ตอนนี้เขากลับขอให้หานเซิน
มาด้วยซะงั้น

หิ้ววีเห็นห่านขึ้นพามอนสเตอร์หลายตัวมาด้วย แต่เขาไม่ได้พูดอะไร เพราะยังงั้นมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายที่จะฝึกมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งให้เชื่อได้ มันมีมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดอยู่เพียงไม่กี่ตัวเท่านั้นที่อาศัยอยู่ในเมืองเพสซิงฮาร์ นอกจากนั้นมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดพวกนั้นก็ไม่ยอมให้พวกเขาเข้าไปไหนมาไหนง่ายๆ

การจะทำให้มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเชื่อนั้นเป็นอะไรที่ยากยิ่งกว่าการฆ่าพวกมันเสียอีก มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดของห่านเชินถูกเอามาเลี้ยงตั้งแต่ตอนที่ยังเล็กๆ ซึ่งตัวที่เติบโตแล้วอย่างลูกม้าสีแดงเองก็ไม่ได้เชื่อฟังเขา เหมือนกับจิ้งจอกสีเงิน

ทุกคนเดินทางไปภายใต้การนำทางของเจียซือเต้า ซึ่งหิ้วลีก็ติดตามพวกเขาไปด้วยเช่นเดียวกัน พลังในการต่อสู้ของเธอไม่ได้ดีเด่นอะไร เพราะเธอมีแค่แกนยี่นระดับอัญมณี หิ้ววีและหิ้วฮุยไม่ได้หวังที่จะพึ่งพาเธอตั้งแต่แรกอยู่แล้ว พวกเขาแค่ต้องการให้เธอมาเห็นสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

หิ้วลีไม่ได้มีสายเลือดของตระกูลหิ้ว แต่เธอนั้นรับผิดชอบในการเป็นเลขาของหิ้วไห่ถึง ดังนั้นเธอจึงได้ใช้เวลาอยู่ข้างๆหิ้วไห่ถึงมากกว่าพวกเขา ถ้าหิ้วลีได้เห็นนั้นก็จะหมายความว่าตัวหิ้วไห่ถึงเองก็จะได้เห็นด้วย

หลั้วอวีและหลั้วฮุยไม่ได้ทำอะไรในระหว่างการเดินทาง เมื่อพวกเขาไปเจอกับกลุ่มของมอนสเตอร์ กึ่งเทพที่ติดตามพวกเขามา ก็จะเป็นคนจัดการกับพวกมัน กึ่งเทพพวกนี้พยายามจะสร้างความสัมพันธ์กับตระกูลหลั้ว แต่พวกเขาไม่ได้มีสายเลือดของตระกูลหลั้ว ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถฝึกวิชาจำลองนภาได้

หลังจากผ่านไป 4 วัน ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงทะเลทรายที่เจียซือเต้าพูดถึง

บริเวณรอบๆนั้นถูกปกคลุมไปด้วยทรายสีขาว แต่หानเซินก็เห็นเงาเขียวๆของอะไรบางอย่างในระยะที่ไกลออกไป ซึ่งพวกมันก็คือต้นกระบองเพชรขนาดใหญ่

เจียซือเต้าชี้ไปที่ต้นกระบองเพชรและพูด “ทุกคนระวังตัวให้ดี ต้นกระบองเพชรนั้นไม่ใช่พืช แต่เป็นมอนสเตอร์ ซึ่งมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ฉันพูดถึงก็คือกระบองเพชรพวกนี้”

“กระบองเพชรพวกนี้มีพลังแบบไหน?” หลั้วอวีถาม

เจียซือเต้าไม่ได้บอกอะไรเกี่ยวกับมอนสเตอร์มาก่อนที่จะเดินทางมา
ดังนั้นหลั่ววี่จึงไม่รู้จะอะไรมากไปกว่าหวนเซ็น

เจียซือเต้าพบว่ามันไม่มีเหตุผลที่จะต้องปิดบังอีกต่อไป เขาชี้ไปที่ต้น
กระบองเพชรและพูด “กระบองเพชรพวกนั้นเคลื่อนที่ได้ แต่พวกมัน
จะพ่นหนามออกมา ถ้ามีใครเข้าไปใกล้ ดังนั้นพวกเราจำเป็นต้องระวังให้
ดี”

“ไม่เห็นมีอะไรต้องกังวล” หลั่ววี่เรียกวิญญาณอสูรประเภทโล่ออกมา
และเขาก็เริ่มเดินเข้าไปหาต้นกระบองเพชรต้นหนึ่ง

เมื่อพวกเขาอยู่ห่างจากต้นกระบองเพชรแค่ 1000 ฟุต กระบองเพชรก็
สังเกตเห็นหลั่ววี่ หลังจากนั้นมันก็เริ่มพ่นหนามที่ยาวหลายนิ้วออกมา
หาพวกเขา

หนามพวกนั้นไม่สามารถเจาะทะลุโล่ของหลั่ววี่เข้าไปได้ ขณะที่หลั่ววี่
เดินหน้าเข้าหากระบองเพชร โล่ก็สามารถป้องกันหนามทั้งหมดเอาไว้ แต่
มันดูเหมือนว่ากระบองเพชรพวกนี้จะมีหนามอยู่ไม่จำกัด หลังจากที

ปล่อยหนามออกไปจนหมดแล้ว มันก็จะมีหนามอันใหม่งอกออกมา
ในทันที

แต่ทว่าไม่มีหนามอันไหนที่ทรงพลัง ดังนั้นโล่ของหลั้ววี่จึงสามารถ
ป้องกันพวกมันไว้ได้เหมือนเช่นเคย หลั้ววี่วิ่งเข้าไปหากระบองเพชรและ
พินมันจนขาดครึ่ง

“มันเป็นมอนสเตอร์ก็จริง แต่มันเป็นแค่ระดับกลายพันธุ์ เจียซือเต้า คุณ
แน่ใจหรือว่ากระบองเพชรพวกนี้มีตัวที่เป็นระดับขั้นสุดยอด?” หลั้ววี่
ถามเจียซือเต้าหลังจากที่ฆ่ากระบองเพชรไปต้นหนึ่ง

“มีอย่างแน่นอน ก่อนหน้านี้ฉันหลงมาที่นี่โดยบังเอิญและได้เจอกับ
กระบองเพชรที่ทำมาจากทองคำซึ่งเป็นมอนสเตอร์ระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์
แต่มันยังมีกระบองเพชรที่ดูเหมือนกับแท่งคริสตัลอยู่ด้วย มันจะต้องเป็น
มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแน่” เจียซือเต้าพูด

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปกันต่อ” หลั้ววี่เดินนำหน้าลึกเข้าไปในทะเลทราย

ตอนที่ 1563 กระบองเพชรคริสตัล

กระบองเพชรธรรมดาๆ ไม่ได้เป็นภัยต่อหลั้วอวีและคนอื่น เนื่องจากพวกเขามีพลังของวิชาจำลองนภา

แต่ทว่าห่านเซ็นสังเกตเห็นว่าหลั้วอวีและคนอื่นๆ ได้ฝึกวิชาจำลองนภาพึ่งแค่ครั้งแรกเท่านั้น เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมหลั้วให้ถึงถึงไม่สอนวิชาจำลองนภาฉบับสมบูรณ์ให้กับสมาชิกในตระกูล

ร่างกายของหลั้วอวีดูแปลกในสายตาของห่านเซ็น ทั้งความแข็งแกร่งและความเร็วของเขาดูเหมือนจะถึงขั้นสุดยอดแล้ว แต่พลังชีวิตของเขาไม่ได้แข็งแกร่งอย่างที่มันควรจะเป็น มันอยู่ที่ระดับของมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น

ห่านเซ็นไม่ได้รู้ว่าหลั้วให้ถึงค้นพบการมีอยู่ของผลึกพลังชีวิตมาเป็นเวลานานแล้ว แต่เขาไม่สามารถดูดซับผลึกพลังชีวิตได้ เนื่องจากเขาฝึกซูร่าเซนจ์

ส่วนคนอื่นๆ ในตระกูลหลวงอย่างหลวงวีนั้นเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา ในตอนแรกพวกเขาจึงไม่สามารถหาวิธีที่จะดูดับผลึกพลังชีวิตของก๊อตแซงซ์วีรีเขต 1 ได้ และยิ่งไม่ต้องพูดถึงผลึกพลังชีวิตของก๊อตแซงซ์วีรีเขต 4

เมื่อก่อนเทคโนโลยีที่คนส่วนใหญ่ใช้เพื่อดูดับผลึกพลังชีวิตนั้นยังไม่ได้ถูกคิดค้นขึ้นมาทำให้คนตระกูลหลวงจำเป็นต้องใช้เวลาศึกษาพวกมันอยู่นาน กว่าที่พวกเขาจะคิดค้นวิธีการพิเศษที่จะดูดับผลึกชีวิตขึ้นมาได้

วิธีของพวกเขาไม่ได้เหมือนกับวิธีการดูดับพลังชีวิตในสมัยนี้ พวกเขาลอกเลียนวิธีมาจากยาปรับปรุงพันธุกรรมที่ออกแบบมาเพื่อการฝึกวิชาซึ่ง ซึ่งวิธีการนั้นไม่ได้ทำให้ผลึกพลังชีวิตรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับเลือดเนื้อของพวกเขา แต่มันจะสร้างสารพันธุกรรมที่เป็นพลังดั้งเดิมของคนในตระกูลหลวงขึ้นมาแทน คนตระกูลหลวงจึงมีพลังพิเศษอีกอย่าง นอกจากพลังของวิชาจำลองนภา

เมื่อพวกเขามาถึงก๊อตแซงซ์วีรีเขต 4 สารพันธุกรรมที่พวกเขารับเข้าไปก็จะเปลี่ยนไปเป็นแกนยีนประจำตัว ที่สำคัญกว่านั้นคือแกนยีนประจำตัวของพวกเขายังความสามารถดูดับผลึกพลังชีวิตได้อีกด้วย และเมื่อพวกเขาสร้างแกนยีนประจำตัวขึ้นมา มันก็จะเป็นขั้นสุดยอดในทันที

นอกจากแกนยื่นประจำตัวอันนั้นแล้ว พวกเขายังสามารถสร้างแกนยื่น
ประจำตัวอันที่ 2 ออกมาได้จากวิชาจำลองนภา ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้
คนในตระกูลหลัวนั้นเย่อหยิ่งในความสามารถของตัวเอง

การที่มีแกนยื่นประจำตัวถึง 2 อัน แกนอันหนึ่งยังเป็นระดับขั้นสุดยอด
ในทันทีทำให้ตระกูลหลัวนั้นมีพลังเหนือคนอื่นในสหพันธ์

แต่ทว่ามันก็มีข้อเสียของวิธีนี้อยู่ ร่างกายของพวกเขาจะไม่ถึงขั้นสุด
ยอด ดังนั้นคนตระกูลหลัวจึงมีร่างกายที่อ่อนแอ และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้
ให้หานเรียนรู้สึกว่าร่างกายของพวกเขา มันแปลกๆ

หลังจากที่เดินทางเข้าไปในทะเลทรายหลายร้อยไมล์ พวกเขาก็เริ่มจะพบ
กับกระบองเพชรที่ทำมาจากทองคำ ซึ่งพวกมันเป็นมอนสเตอร์เลือด
ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด แต่พวกมันก็ยังคงถูกหลัวอวีและหลัวฮุยฆ่าตายในการ
โจมตีเพียงครั้งเดียว พลังของคนที่ฝึกวิชาจำลองนภาเพียงแค่ครั้งเดียว
เป็นอะไรที่ไม่ธรรมดา

ห่านเช็นเองก็ฆ่ากระบองเพชรทองคำไปหลายต้นจนได้รับวิญญานอสูร
มา ซึ่งมันเป็นกระบองหนักที่มีหนามอยู่เต็มไปหมด

แต่ทว่าห่านเช็นไม่รู้วิธีการใช้อาวุธแบบนี้ ดังนั้นเขาจึงมีแผนที่จะนำมันไป
แลกเปลี่ยน

พวกต้นกระบองเพชรนั้นเป็นอะไรที่แปลกประหลาด พวกมันเติบโตใน
ทะเลทราย ดังนั้นพวกมันจึงเคลื่อนไหวไม่ได้เลยสักนิดเดียว และการ
โจมตีอย่างเดียวของพวกมันก็คือการพ่นหนามออกมา แคมเนื้อและเลือด
ของมันก็ไม่สามารถกินได้อีกด้วย ถ้าห่านเช็นไม่ได้ฆ่าพวกมันไปแล้ว
หลายต้น เขาก็คงจะไม่คิดว่าพวกมันเป็นมอนสเตอร์ด้วยซ้ำ

หลั้ววี่และคนอื่นๆ ไม่ได้ประหลาดใจอะไรที่เห็นว่าห่านเช็นสามารถฆ่า
มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ได้ เพราะถ้าห่านเช็นไม่สามารถทำเรื่องแบบนั้น
ได้ หลั้วให้ถึงก็คงจะไม่ประเมินเขาเอาไว้สูงแบบนั้น

“กระบองเพชรพวกนั้น!” หลังจากที่ได้เดินทางไปหนึ่งพันไมล์ เจียซือเต๋าก็ชี้
ไปข้างหน้า

ห่านเซ็นและคนอื่นๆมองตามทิศทางที่เจียซื่อเต้าชี้ไป และพวกเขาก็เห็น
กระบองเพชรที่ทำขึ้นมาจากคริสตัล แถมมันไม่ใช่แค่มีต้นเดียวด้วย
ด้านหลังของมันยังมีกระบองเพชรคริสตัลอีกหลายต้นที่มีรูปร่างที่
แตกต่างกันออกไป

ทุกคนหยุดเดิน ไม่มีใครที่กล้าเข้าไปใกล้มากกว่านั้น แม้แต่หลัววี่และ
หลัวฮุยก็จำเป็นต้องระมัดระวังตัว เมื่อต้องเผชิญหน้ากับมอนสเตอร์ชั้น
สุดยอด

เพราะยังงั้นร่างกายของพวกเขาก็ทนทานพอๆกับมอนสเตอร์เลือด
ศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นพวกเขาอาจจะถูกมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดฆ่าตายเอาได้
ง่ายๆถ้าไม่ระวัง

“นายต้องการจะฆ่ามอนสเตอร์ชั้นสุดยอดใช่ไหม? ตอนนี้ถึงเวลาที่นายจะ
ทำแบบนั้นแล้ว แสดงให้ฉันดูหน่อยว่านายจะทำแบบนั้นได้จริงๆหรือ
เปล่า” หลัววี่พูดขณะที่หันไปมองห่านเซ็น

หานเห็นมองไปที่พวกกระบองเพชรที่ทำมาจากคริสตัล เขาส่ายหัวและพูด
“ฉันยังไม่รู้เลยว่ากระบองเพชรพวกนี้มีความสามารถมากแค่ไหน ดังนั้น
ฉันจำเป็นต้องทดสอบพวกมันก่อน”

ถึงแม้พวกกระบองเพชรก่อนหน้านี้จะไม่เคลื่อนที่ไปไหน แต่มันก็ไม่มีใคร
รับประกันได้ว่ากระบองเพชรพวกนี้จะไม่สามารถเคลื่อนที่ได้เช่นกัน
ดังนั้นหานจึงไม่ต้องการจะเสี่ยง

“ถ้านายกัลว่ะก็ ฉันจะลงมือเอง” หัวอวีพูดขณะที่เรียกแกนยืนของเขา
ออกมา

ชุดเกราะคริสตัลสีแดงห่อหุ้มร่างของหัวอวีเอาไว้ และก็มีมีดดาบปรากฏ
ขึ้นในมือของเขา

ชุดเกราะคริสตัลสีแดงนั้นดูแปลกประหลาด หานเห็นรู้สึกว่ามันคงจะถูก
สร้างขึ้นมาจากผลึกพลังชีวิต แต่เขาไม่สามารถบอกได้แน่ชัดว่ามันถูกทำ
ขึ้นมาได้อย่างไร

มีดดาบของหลั้วอวี่นั้นดูเหมือนกับมีดนาง-ราชันของหานเหยียน แต่มัน
ไม่ได้ดูละเอียดอ่อนเท่า

‘แปลกจริงๆ ชูดเกราะคริสตัลนั้นดูเหมือนจะไม่ได้เชื่อมต่อกับวิชาจำลอง
นภาเลยสักนิด แต่มันกลับมอบพลังที่น่ากลัวให้กับหลั้วอวี่’ หานเฉินรู้สึก
สนใจขึ้นมา

หลั้วอวี่ยกโล่ของเขาขึ้นมาและพุ่งเข้าหากระบองเพชรที่อยู่ใกล้ที่สุด
ทันใดนั้นกระบองเพชรก็พ่นหนามที่ดูเหมือนกับคริสตัลจำนวนมาก
ออกมาราวสายฝน

หนามพวกนั้นเจาะทะลุโล่เลือดศักดิ์สิทธิ์ของหลั้วอวี่เข้ามาได้ แต่ทว่าพวก
มันก็ถูกป้องกันเอาไว้ด้วยชูดเกราะคริสตัล พวกมันไม่สามารถสร้าง
บาดแผลให้กับเขาได้เลยสักนิด

หานเฉินพยักหน้า ‘คนตระกูลหลั้วนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ ด้วยชูดเกราะนั้นคง
จะมีแต่มนุษย์ที่แข็งแกร่งอย่างกู่ชิงเจิงเท่านั้นที่พอจะสร้างบาดแผลให้กับ
พวกเขาได้’

หลั้วอวี๋พุ่งเข้าหากระบองเพชรคริสตัลราวกับทหารชุดเกราะหนัก หนามจำนวนมากกระแทกเข้ากับชุดเกราะของเขาทำให้เกิดเสียงที่เหมือนกับฝนตกใส่หลังคาบ้าน แต่พวกมันยังไม่สามารถเจาะทะลุชุดเกราะคริสตัลได้ หลั้วอวี๋วิ่งเข้าไปใกล้กระบองเพชรมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่มิดดาบในมือก็รวบรวมพลังอันลึกลับของวิชาจำลองเงาเอาไว้ หลังจากนั้นเขาก็ใช้มันฟันไปที่กระบองเพชรคริสตัล

เจียซือเต้ารู้สึกตื่นเต้น และเขาก็อดไม่ได้ที่จะตะโกนออกมา “หลั้วอวี๋เป็นสุดยอดจริงๆ! อย่างพวกเราไม่มีทางเทียบชั้นกับเขาได้เลย”

หลั้วฮุยยิ้ม “พวกคุณคิดถูกแล้วที่เลือกจะร่วมมือกับพวกเรา แกนยื่นของพีใหญ่มีทั้งการโจมตีและป้องกัน การจะฆ่ามอนสเตอร์ที่เคลื่อนไหวไปไหนไม่ได้เป็นอะไรที่ง่ายดายมาก พวกคุณแค่รอรับผลประโยชน์อย่างเดียวก็นพอ”

ในขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน มิดดาบของหลั้วอวี๋ก็ฟันเข้าไปที่กระบองเพชรคริสตัล แต่ในวินาทีต่อมาสีหน้าของหลั้วอวี๋ก็เปลี่ยนไป

มิดดาบของเขาที่อัดแน่นไปด้วยพลังวิชาจำลองนภา นั้นไม่สามารถสร้าง
ความเสียหายให้กับกระบองเพชรคริสตัลได้เลยแม้แต่หยด

มิดดาบของเขาเป็นแกนยื่นที่ถูกสร้างขึ้นจากวิชาจำลองนภา ดังนั้นมัน
ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาเป็นแกนยื่นขั้นสุดยอดในทันทีเหมือนกับแกนยื่น
ประจำตัวอันแรก แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังเป็นระดับอัถุมณี

แต่ลำต้นของต้นกระบองเพชรคริสตัลนั้นแข็งแกร่งเกินไป ถึงแม้เขาจะใช้
พลังของวิชาจำลองนภาช่วย แต่มิดดาบของเขาก็ไม่สามารถสร้างความ
เสียหายให้กับกระบองเพชรได้เลย

ตอนที่ 1564 คนละชั้น

ห้าววีพยายามทนต่อหนามที่พุ่งเข้ามาและฟันใส่กระบองเพชรคริสต์ลต่อไปด้วยมีดดาบของเขา เขาฟันถูกกระบองเพชรคริสต์ลได้อย่างง่ายดาย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่สามารถสร้างบาดแผลให้กับต้นกระบองเพชรได้

หวนเซ็นสายหัว ‘ข้อดีที่สุดของวิชาจำลองนาก็คือการโจมตีถูกเป้าหมายทุกครั้ง แต่ในกรณีนี้ห้าววีไม่มีพลังมากพอที่จะสร้างความเสียหายให้กับกระบองเพชรคริสต์ลได้ ถึงแม้เขาจะโจมตีถูกมัน เขาก็ทำอะไรมันไม่ได้อยู่ดี’

ห้าวฮุยและเจียซือเตารู้สึกตกใจเมื่อเห็นว่าห้าววีไม่สามารถทำอะไรกระบองเพชรได้

ห้าววีไม่สามารถสร้างบาดแผลให้กับกระบองเพชรได้ ในขณะที่กระบองเพชรคริสต์ลก็ไม่สามารถสร้างบาดแผลให้กับเขาได้เช่นเดียวกัน ห้าววีต่อสู้อยู่พักหนึ่ง จนในที่สุดเขาก็ตัดสินใจถอยออกมา

“ร่างกายของมันแข็งแกร่งเกินไป หลัวฮุย ตอนนี้มันเป็นความหวังเดียวของพวกเราแล้ว” หลัวอวี๋หันไปพูดกับหลัวฮุย

“บางทีแกนยื่นหอกสัจธรรมของฉันอาจจะสร้างความเสียหายให้กับมันได้ แต่ฉันไม่มีแกนยื่นชุดเกราะ เลยไม่น่าจะเข้าไปใกล้มันได้” หลัวฮุยพูด

เขาไม่เหมือนกับหลัวอวี๋ แกนยื่นประจำตัวอันแรกของหลัวฮุ่ยนั้นเป็นหอกที่มีพลังทำลายล้างสูงมากๆ

“อย่าได้กังวลไป ฉันจะคอยป้องกันหนามคริสต์ลให้เอง” หลัวอวี๋พูด

“โอเค” หลัวฮุยพยักหน้า

พวกเขาทั้งคู่พุ่งออกไปข้างหน้า หลัวอวี๋เป็นคนที่คอยป้องกันหนามที่พุ่งเข้ามา ในขณะที่หลัวฮุยเคลื่อนที่เข้าไปโจมตีกระบองเพชรคริสต์ลที่อยู่ใกล้ที่สุด

หัลวสุยเรียกหอกที่ทำขึ้นมาจากคริสตัลสีทองออกมา หลังจากนั้นเขาก็ใช้มันแทงใส่กระบองเพชรคริสตัล ซึ่งปลายของหอกถูกแทงลึกเข้าไปได้ครึ่งหนึ่ง

“พวกเราฆ่ามันได้แน่นอน!” หัลวอวีรู้สึกดีใจขึ้นมา เขากับหัลวสุยค่อยๆ เคลื่อนที่ไปรอบๆกระบองเพชรคริสตัลพร้อมๆกัน

เจียซือเต้าและคนอื่นเองก็รู้สึกดีใจอย่างเหลือล้น หลิวเซอพูด

“กระบองเพชรคริสตัลนั้นไม่ธรรมดาเลย โชคดีที่พวกเรามีหัลวอวีและหัลวสุยอยู่ ไม่อย่างนั้นละก็พวกเราไม่มีทางฆ่าพวกมันได้แน่”

เจียซือเต้าพยักหน้าและพูดอย่างตื่นเต้น “ในที่สุดพวกเราก็จะได้รับผลึกพลังชีวิตสักที”

หลังจากที่ผ่านไปเกือบ 3 ชั่วโมง ในที่สุดหัลวสุยก็โค่นต้นกระบองเพชรลงได้ด้วยหอกสังหารของเขา หลังจากนั้นต้นกระบองคริสตัลก็ค่อยๆสลายไป แต่ทว่ามันไม่มีผลึกพลังชีวิตเหลือทิ้งเอาไว้

หลั้ววี่และหลั้วฮุ่ยใช้พลังมากเกินไป ดังนั้นพวกเขาจึงต้องถอยกลับมา

“เกิดอะไรขึ้น? ผลึกพลังชีวิตอยู่ที่ไหนกัน?” เจียซือเต้าถามด้วยความ
สับสน

หลั้วฮุ่ยขมวดคิ้ว “มันแปลกจริงๆ ถึงแม้พวกเราจะฆ่ากระบองเพชร
คริสตัลได้แล้ว แต่มันไม่เห็นมีเสียงประกาศดังขึ้นมา?”

“ไม่มีเสียงประกาศอย่างนั้นหรือ? นั่นเป็นไปได้ยังไงกัน?” เจียซือเต้าไม่
อยากจะเชื่อ

“มีบางอย่างผิดปกติเกี่ยวกับกระบองเพชรคริสตัลพวกนั้น” หลั้ววี่พูด
“ถ้ามันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจริงๆ มันก็ควรจะทิ้งผลึกพลังชีวิต
เอาไว้”

เจียซือเต้าคิดว่ามันฟังดูสมเหตุสมผล ถึงแม้เขาจะวิวัฒนาการขึ้นมา
ก็อตแซงชั่วชีวิต 4 ก่อนที่จะมีการค้นพบมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่เรื่อง
ของผลึกพลังชีวิตนั้นไม่ใช่ความลับอีกต่อไปแล้ว และเขาก็รู้วามอนสเตอร์

ขั้นสุดยอดโดยทั่วไปจะมีผลึกพลังชีวิตอยู่ แต่กระบองเพชรคริสตัลพวกนี้
กับไม่มี ดังนั้นมันต้องมีอะไรบางอย่างผิดปกติอย่างแน่นอน

“พวกเราสูญเสียพลังงานมากเกินไป พักกันสักหน่อยเถอะ หลังจากนั้น
พวกเราค่อยลองไปหากระบองเพชรคริสตัลต้นอื่นดู” หลัววี่พูด หลังจาก
นั้นเขาก็หันไปมองหานเฉิน “ที่นี้นายก็ได้เห็นพลังของกระบองเพชร
คริสตัลแล้วสินะ นายเข้าไปลองดูหน่อยเป็นยังไง?”

“ตกลง” ครั้งนี้นหานเฉินไม่ได้ปฏิเสธ

หานเฉินมองดูหลัววี่กับหลัวฮุยต่อสู้อย่างตั้งใจ ซึ่งกระบองเพชรคริสตัล
นั้นไม่ได้แตกต่างไปจากกระบองเพชรต้นอื่นๆมากนัก พวกมันแค่มิ
ร่างกายที่แข็งแกร่งกว่าเท่านั้น

หลัววี่และคนอื่นๆมองดูหานเฉินเดินออกไป พวกเขาอดที่จะสงสัยไม่ได้
ว่าหานเฉินจะป้องกันนามของกระบองเพชรและฆ่าพวกมันได้อย่างไร

เจียซือเต้ามองหานเฉินด้วยความประหลาดใจ เขาประหลาดใจที่หานเฉิน
กล้าเข้าไปโจมตีพวกกระบองเพชรคริสตัล หลังจากที่ได้เห็นถึง
ความสามารถของพวกมันแล้ว

แต่หลัวลี่ไม่ได้รู้สึกประหลาดใจเลยสักนิด เธอมองดูหานเฉินอย่างตั้งใจ
เธออยากจะรู้ว่าตอนนี้เขาแข็งแกร่งถึงขนาดไหนแล้ว

หานเฉินทิ้งจิ้งจอกสีเงินเอาไว้ด้านหลังและเดินเข้าไปหากระบองเพชร
คริสตัลที่สูง 12 ฟุต เมื่อกระบองเพชรรู้ตัว มันก็เริ่มปล่อยหนามคริสตัล
ของมันเข้าใส่เขา

แต่หานเฉินก็ไม่ได้มีความคิดที่จะหลบมัน เขาเรียกวิญญาณอสูรโล่แขน
ออกมาและขยายมันให้มีขนาดใหญ่พอที่จะปกป้องทั้งร่างกายของเขา

หนามพุ่งชนกับโล่ทำให้เกิดเป็นเสียงที่เหมือนกับฝนตกใส่หลังคา

หลัวลี่และเจียซือเต้าเบิกตากว้าง เมื่อพวกเขาเห็นว่าหนามคริสตัลไม่
สามารถเจาะทะลุโล่ของหานเฉินได้ แต่ทว่าสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปก็ทำให้เขา
รู้สึกช็อคยิ่งกว่าเดิม

ไม่ใช่แค่โล่ของห่านเขินจะไม่ได้ได้รับความเสียหายอะไรเท่านั้น แต่หนามที่พุ่งเข้ามายังถูกสะท้อนกลับไปใส่ต้นกระบองเพชร และถึงแม้มันจะไม่ได้สร้างความเสียหายอะไรมาก แต่มันก็เป็นอะไรที่ไม่น่าเชื่ออยู่ดี

“นั่นเป็นวิญญานอสถูรแบบไหนกันแน่? ถึงสะท้อนการโจมตีของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้?” หลัวฮุยพูดออกมาอย่างประหลาดใจ

“นั่นก็แค่วิญญานอสถูรดวงหนึ่งเท่านั้น มันไม่ได้มีความหมายอะไร มันไม่ใช่พลังจริงๆของเขาสักหน่อย” หลัวฮวีพูด

ห่านเขินเดินตรงเข้าไปหากระบองเพชรคริสตัล และเรียกแกนยื่นมีดแยกมิติของเขาออกมา หลังจากนั้นเขาก็ใช้มันฟันใส่ต้นกระบองเพชรจนขาดครึ่งราวกับตัดเต้าหู้

กระบองเพชรที่หลัวฮุยใช้เวลามากกว่า 2 ชั่วโมงในการจัดการนั้นถูกห่านเขินฟันขาดครึ่งในดาบเดียว

“นั่นเป็นไปได้ยังไงกัน?!” หลัววี่ไม่สามารถสงบจิตใจเอาไว้ได้อีกต่อไป
ขณะที่จ้องมองกระบองเพชรคริสตัลค่อยๆ จางหายไป

เจียซือเต้าและคนอื่นๆ เองก็รู้สึกตกตะลึงไม่ต่างกัน พวกเขาคิดว่าหลัววี่
และหลัวฮูยั้นนั้นแข็งแกร่งมากๆ แต่พวกเขาทั้ง 2 คนไม่สามารถที่จะเทียบ
กับห่านเฉินได้เลยสักนิด

หลัวลี่เองก็รู้สึกช็อคเช่นกัน เธอรู้อยู่แล้วว่าห่านเฉินนั้นแข็งแกร่ง แต่นี่ก็อยู่
เหนือความคาดหมายของเธอไป

“ไม่มีเสียงประกาศดังขึ้นหลังจากที่ฆ่าพวกมัน กระบองเพชรคริสตัลพวก
นี้เป็นมอนสเตอร์จริงๆ อย่างนั้นหรือ?” ห่านเฉินขมวดคิ้ว

ขณะที่ห่านเฉินมองไปรอบๆ ด้วยความสับสน กระบองเพชรคริสตัล
ทั้งหมดก็เริ่มเคลื่อนไหว และกว่าที่ทุกคนจะรู้ตัวถึงสิ่งที่เกิดขึ้น
กระบองเพชรคริสตัลก็ได้ล้อมพวกเขาเอาไว้หมดแล้ว

ตอนที่ 1565 อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา

เจียซือเต้าและคนอื่นๆดูหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเห็นกระบองเพชรคริสต์ลมาล้อมพวกเขาเอาไว้

แม้แต่หลัวอวี่กับหลัวฮุยเองก็ดูหวาดกลัวเช่นเดียวกัน หลัวอวี่นั้นมีชุดเกราะอยู่ ดังนั้นเขาจึงไม่ได้เกรงกลัวหนามของกระบองเพชรคริสต์ล แต่หลัวฮุยไม่ได้มีชุดเกราะเอาไว้ป้องกันตัวเหมือนกับหลัวอวี่ เพราะฉะนั้นถ้ากระบองเพชรคริสต์ลโจมตีเข้ามาจากทุกทิศทางพร้อมๆกัน มันก็ไม่มีทางที่หลัวฮุยจะรอดไปได้

สถานการณ์ของหลัวอวี่เองก็ไม่ได้ดีนัก ถึงแม้เขาจะมีชุดเกราะอยู่ แต่พวกกระบองเพชรคริสต์ลก็ได้ล้อมพวกเขาเอาไว้เหมือนกับกรงขัง และไม่ว่าชุดเกราะของเขาจะแข็งแกร่งขนาดไหน เขาก็จะต้องตายอยู่ดีถ้าไม่สามารถหนีออกไปได้

ในจังหวะที่ทุกคนเริ่มจะแตกตื่นนั้น กระบองเพชรคริสต์ลก็เริ่มเปิดทางออก

มีมอนสเตอร์ 2 ตัวที่ดูเหมือนกันไม่มีผิดกำลังเดินเข้ามาตามเส้นทางที่ถูก
เปิดออก มอนสเตอร์ทั้ง 2 นั้นดูเหมือนกับหยก ซึ่งรูปร่างของพวกเขาดู
เหมือนกับบอสรุขาวในตำนาน

หลัวลี่ตกตะลึง เมื่อเธอเห็นมอนสเตอร์ทั้ง 2 ตัวที่กำลังเดินเข้ามา

“พวกมันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ถูกเรียกกันว่าบอสรุขาว ฉันเคยเห็น
พวกมันมาก่อนในตอนที่ได้ติดตามเทพสังหาร แต่เขาเคยบอกเอาไว้ว่าบอสรุ
ขาวเป็นมอนสเตอร์ที่หายากมากๆ และเขาก็คิดว่าทั้งก็อตแซงชั่วริเซต 4
อาจจะมือบอสรุขาวอยู่เพียงแค่ตัวเดียว เขาเคยต้องการจะจับบอสรุขาวมาฝึก
แต่มันก็หนีไปได้ แต่ทำไมตอนนี้ถึงได้มือบอสรุขาว 2 ตัวมาปรากฏตัวพร้อม
กันแบบนี้?”

ทั้งหลัวอวีและหลัวฮุยดูเสียขวัญหลังจากที่ได้ยินสิ่งที่หลัวลี่พูด

พวกเขาถูกดันกระบองเพชรคริสต์ลำนวนมากล้อมเอาไว้ และตอนนี้บอสรุ
ขาวทั้ง 2 ตัวก็กำลังเดินเข้ามาหาพวกเขาทำให้โอกาสที่พวกเขาจะรอดไป
ได้นั้นน้อยลงไปทุกที

อสุรขาวทั้ง 2 ตัวเดินตามเส้นทางที่ถูกเปิดออก หลังจากนั้นพวกมันทั้งคู่ก็เดินออกไปด้านข้างโดยไม่ได้เข้ามาโจมตีพวกเขา

หลังจากที่อสุรขาวทั้ง 2 ก้าวออกไปด้านข้าง พวกเขาก็ได้เห็นมอนสเตอร์อีกตัวที่เดินตามหลังอสุรขาวมา มอนสเตอร์ตัวนั้นดูเหมือนกับกระต่ายดำที่มีเขาแพะ ขณะที่รอบๆ กีบเท้าของมันก็มีหมอกสีขาวปกคลุมอยู่ รวากับว่ามันกำลังเดินอยู่บนก้อนเมฆ

“อสุรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา!” หัวลี้รู้สึกช็อค

ถึงแม้หัวลี้จะไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับอสุรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา แต่แค่ชื่อของมันก็ทำให้หัวลี้และหัวฮุยรู้สึกสิ้นหวังแล้ว

เจียซือเต๋านั้นไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับอสุรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา แต่เขาสามารถบอกได้จากปฏิกิริยาของหัวลี้และหัวฮุยว่ามันเป็นมอนสเตอร์ที่น่ากลัวยิ่งกว่าอสุรขาวซะอีก

อสุรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาค่อยๆ เดินเข้ามาหาพวกเขา ถึงแม้มันจะไม่ได้ปลดปล่อยพลังของมันออกมา แต่มันก็ทำให้หัวลี้รู้สึกกดดันอย่างบอก

ไม่ถูก ถ้าไม่ใช่เพราะต้นกระบองเพชรคริสต์ที่ขวางทางของพวกเขาอยู่
ป่านนี้พวกเขาก็คงจะพยายามวิ่งหนีไปให้ไกลที่สุดแล้ว

ทั้งหลั่ววี่และหลั่วฮุ่ยนั้นเคยได้ยินเกี่ยวกับอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภามาก่อน
มันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กและมันก็เป็นหนึ่งในมอนสเตอร์ที่
แข็งแกร่งที่สุดในก๊อตแซงซ์วีเขต 4

ไม่ว่าหลั่ววี่กับหลั่วฮุ่ยจะเย่อหยิ่งและมั่นใจในความสามารถของตัวเอง
มากแค่ไหน พวกเขาก็ไม่ไร้เดียงสาถึงขนาดคิดว่าตัวเองสามารถต่อกรกับ
มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กได้ เมื่อเห็นว่าอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา
กำลังเดินเข้ามา พวกเขาก็ตกอยู่ในความสิ้นหวังเรียบร้อยแล้ว

อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาเดินเข้ามาในวงล้อมของกระบองเพชรคริสต์ มัน
ไม่ได้เหลือบตาไปมองหลั่ววี่หรือคนอื่นๆเลยแม้แต่หน่อย มันแค่เดินตรงไป
หาห่านเซ็น

“เจ้าก็คือดาบนา ห่านเซ็นอย่างนั้นใช่ไหม?” อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาจ้อง
มองไปที่ห่านเซ็นและถาม

“ฉันคือห่านเซ็น แต่ฉันไม่ได้เรียกตัวเองว่าดาบหนา นายเป็นใครกัน?”

ห่านเซ็นรู้สึกสับสนเล็กน้อย เพราะเขาเตรียมตัวจะรับมือกับการต่อสู้ครั้งใหญ่เอาไว้แล้ว

เขามีแผนที่จะใช้วิชาลับที่ได้เรียนรู้มาจากโบราณสถานของเทพเจ้าเพื่อเรียกหอคอยแห่งโชคชะตาออกมา เขาไม่ได้คาดคิดว่ามอนสเตอร์ที่น่ากลัวแบบนี้จะเอ่ยชื่อของเขาขึ้นมา

หลั่วฮุยและหลั่วอวี่มองไปที่อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาและห่านเซ็นด้วยความสับสน พวกเขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ มันเห็นได้ชัดว่าห่านเซ็นไม่รู้จักกับอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา แต่อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภากลับพูดชื่อของห่านเซ็นขึ้นมา ดังนั้นดูเหมือนว่ามันจะเข้ามาหาห่านเซ็นโดยเฉพาะ

“เจ้าคือดาบหนาจริงๆด้วย นายน้อยของข้าต้องการจะพบกับเจ้า ดังนั้นได้โปรดกลับไปในเมืองของพวกเราเพื่อพบกับเขาด้วย” อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภายกหน้าให้กับอสุรขาว

หลังจากนั้นอสุรขาวก็เดินเข้ามาและก้มตัวลงตรงหน้าห่านเซ็น ซึ่งดูเหมือนว่ามันต้องการจะให้ห่านเซ็นไปขึ้นหลังของมัน

หลัววี่และคนอื่นๆต่างก็ตกตะลึง ถึงแม้หลัวไห่ถึงจะมาอยู่ที่นี่ด้วยตัวเอง เขาก็คงจะไม่ได้รับการต้อนรับที่ดีแบบนี้ เพราะยังงั้นชะหลัวไห่ถึงก็เป็นคนที่โหดร้าย ทั้งมอนสเตอร์และสปิริตต่างก็เกลียดชังเขา และถ้าอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาพพบกับเขา มันก็อาจจะเกิดการต่อสู้ครั้งใหญ่ขึ้น

นอกจากนั้นแล้วอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาพยังพูดอีกว่ามันมีเจ้านายอยู่ สิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวพอจะควบคุมอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาพได้นั้นเพิ่งจะเชิญหวนขึ้นไปในเมืองของเขา พวกเขาไม่สามารถจินตนาการได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ฉันขอถามหน่อยได้ไหมว่านายน้อยของนายคือใครกัน?” หานเซินคิดไม่ออกว่าใครกันที่ส่งคนมาต้อนรับเขาอย่างยิ่งใหญ่แบบนี้

“เจ้าจะได้รู้เองเมื่อไปพบกับเขา” อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาพไม่ได้ตอบคำถามตรงๆ

ห่านเซ็นเห็นว่ายอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาไม่ได้มีจิตมุ่งร้ายอะไร นอกจากนั้น
แล้วเขาก็ไม่มีทางเลือกอื่นอยู่ ดังนั้นเขาจึงขึ้นไปนั่งบนหลังของอสูรขาว
อย่างเงียบๆ

อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาหันหลังและเดินออกไป ขณะที่อสูรขาวที่แบกห่าน
เซ็นอยู่ก็เดินตามไป

จึงจอกสีเงินนั้นนอนอยู่บนหัวของห่านเซ็น มันหลิตาและมองไปที่อสูร
ศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาที่อยู่ตรงหน้า ส่วนเป่าเอ๋อก็ขี่ม้าน้ำตัวน้อยตามมาจก
ด้านหลังพร้อมๆกับอสูรดวงดาวสมุทร

“พวกเราควรจะทำยังไงต่อไปดี?” หลัวฮุยถามอย่างเป็นกังวล

พวกเขายังคงถูกกระบองเพชรคริสตัลล้อมเอาไว้และไม่สามารถออกไปได้

“เขาเป็นลูกชายของหลัวหลาน ฉันคิดว่าเขาคงจะเห็นแก่เราบ้างแหละ”
หลังจากนั้นหลัวลี่ก็เดินตามหลังห่านเซ็นไป หลัวอวีก็ดพ่นและบอกให้
หลัวฮุยกับคนอื่นๆตามห่านเซ็นไปเช่นกัน

เจียซือเต้าเองก็ไม่มีทางเลือกอื่น เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ และเขาก็ไม่รู้ว่ากำลังจะไปเจอกับอะไร

ภายใต้การนำทางของอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา ทุกคนก็มาถึงดินแดนที่ลึกที่สุดในทะเลทราย พวกเขาเห็นเมืองแห่งหนึ่งที่ดูเหมือนกับภูเขาทองแดง ซึ่งมันเป็นภาพที่น่าประหลาดใจ

มันมีสปิริตตนหนึ่งยืนอยู่ที่หน้าประตูเมือง เมื่อหลัวอวีและคนอื่นๆเห็นสปิริตตนนั้น สีหน้าของพวกเขาก็ดูไม่ค่อยดีเท่าไรนัก หลัวไห่ถึงเป็นที่รู้จักกันในวงกว้าง และแน่นอนว่าเขาก็ได้สร้างศัตรูเอาไว้มากมายเช่นเดียวกัน

หลัวอวีและหลัวฮุยจ่าสปิริตที่ยืนอยู่หน้าประตูเมืองได้ สปิริตตนนั้นเป็นทายาทของหนึ่งในศัตรูของหลัวไห่ถึง

ซึ่งถ้าสปิริตตนนั้นรู้ว่าพวกเขาคือทายาทของหลัวไห่ถึงล่ะก็ พวกเขาก็อาจจะไม่รอดไปจากที่นี่

ตอนที่ 1566 ดาบนภาคืออาจารย์ของข้า

สีหน้าของหลั้วอวีและหลั้วฮุยดูซีดเซียวเล็กน้อย ขณะที่เห็นสปิริตตนนั้น กำลังเดินเข้ามา

“ท่านอาจารย์ดาบนภา ในที่สุดท่านก็มาถึงสักที ข้ารอคอยท่านอยู่เป็น เวลานานแล้ว” สปิริตเดินมาตรงหน้าหานเซินและกัมหัวอย่างจริงจัง

หลั้วอวี หลั้วฮุยและหลั้วลี่ต่างก็อึ้ง ส่วนเจียซือเต๋านั้นไม่รู้ว่าสปิริตตนนั้น เป็นใคร แต่หลั้วอวีรู้จักสปิริตตนนั้นเป็นอย่างดี สำหรับเขาแล้วมันเป็น อะไรที่เหนือกว่าจินตนาการ และในตอนแรกพวกเขาก็เชื่อว่าตัวเองต้อง ผันไปแน่ๆ

สปิริตตนนั้นก็คือสวี่มี ซึ่งเป็นบุตรชายของจักรพรรดิหลอมละลาย พ่อและ แม่ของเขาทั้งคู่เป็นจักรพรรดิรุ่นที่ 2 การที่สวี่มีมากัมหัวให้กับมนุษย์คน หนึ่งนั้นเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่เคยคาดคิดมาก่อน เพราะยังงั้นมนุษย์ก็ถือ ว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่ต่ำต้อยในก๊อตแซงซัวร์

แม้แต่หัวให้ถึงเองก็เช่นกัน ถึงเขาจะมีชื่อเสียงก็ตาม แต่เขาก็ไม่เคย
ได้รับความเคารพนับถืออย่างที่ท่านชื่นกำลังได้รับ

ครั้งหนึ่งท่านชื่นเคยให้สัญญากับสวี่มีเอาไว้ว่าจะสอนวิชาดาบให้ แต่
ท่านชื่นไม่คาดคิดว่าจะได้มาพบกับสปีริตตนนั้นที่นี้ ท่านชื่นพูดออกมา
ด้วยความประหลาดใจ

“เมืองหลอมละลายตั้งอยู่ที่นั่นหรอ?”

สวี่มียิ้ม “ท่านอาจารย์เมืองหลอมละลายมีความสามารถในการเทเล
พอร์ต และพวกเราก็เพิ่งย้ายเมืองมาที่นี่เมื่อไม่นานมานี้ แต่พวกเราไม่ได้
คาดคิดว่าจะได้พากับท่านอาจารย์ นี่ถือเป็นอะไรที่โชคดีจริงๆ”

หลังจากเข้าไปในเมืองหลอมละลาย สวี่มีก็พาท่านชื่นไปที่ห้องโถงแห่ง
หนึ่ง

หัวอวีและคนอื่นๆเห็นว่าเป่าเอ๋อกับอสูรดวงดาวสมุทรเองก็ตามท่านชื่น
ไปด้วย พวกเขาจึงเดินตามไปด้วยเช่นกัน แต่ทว่าพวกเขากลับถูกหยุด
เอาไว้

“คอยอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะท่านดาบนาภา มนุษย์ที่มาจากเมืองเทพ
สังหารอย่างพวกเจ้าคงจะถูกฆ่าทั้งหมดแล้ว” อสูรขาวพูด ขณะที่ยื่นฝ่า
ประตู่เข้าสู่ห้องโถง

พวกเขาไม่ต้องการที่จะเดินไปไหนมาไหนในเมืองหลอมละลายโดยไม่ได้
รับอนุญาต ดังนั้นพวกเขาจึงทำได้แค่รออยู่ข้างนอก พวกเขาทุกคนต่างก็
รู้สึกกังวล แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ดีใจที่ห่านเช็นอยู่ที่นี่ด้วย ไม่อย่างนั้น
ละก็พวกเขาก็อาจจะถูกฆ่าตายทั้งหมด

แน่นอนว่าถ้าสวี่มีรู้เรื่องที่พวกเขาเป็นทาสของหลัวไห่ถึงละก็ พวกเขา
คงจะต้องตายอยู่ที่นี่

‘เขาไปทำอะไรไว้กันแน่? ทำไมพวกสปีริตอย่างสวี่ถึงได้ปฏิบัติกับเขาดี
อย่างนั้น? แม้แต่คุณหลัวก็ยังไม่ได้รับการปฏิบัติที่ดีแบบนั้นเลย’

หลัวลี้มองไปที่ห้องโถงด้วยสีหน้าที่ซับซ้อน แต่ประตูทางเข้าได้ถูกปิดไป
เรียบร้อยแล้ว ดังนั้นเธอจึงไม่สามารถรู้ได้ว่าห่านเช็นกำลังทำอะไรอยู่ข้าง
ใน

“สวี่มี นี่นะหรืออาจารย์ที่ลูกบอก?” ภายในห้องโถง จักรพรรดิหลอม
ละลายที่ดูเหมือนกับเป็นพระเจ้ามองไปที่ห่านเซ็นและขมวดคิ้ว

สวี่มีพูดไว้อย่างใหญ่โตในตอนที่ยกข้อสงสัยให้สุรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาไปรับตัวห่าน
เซ็นมา จักรพรรดิหลอมละลายจึงคิดว่าสวี่มีกำลังจะได้อาจารย์ที่
แข็งแกร่งมากๆ

เขาไม่ได้คาดคิดว่ามันจะเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง แกมยังเป็นคนที่ยังไม่ถึง
ขั้นสุดยอดอีกด้วย

“เจ้าจะสอนอะไรให้ลูกชายข้าได้?” จักรพรรดิหลอมละลายไม่ค่อยชอบใจ
นัก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้หุนหันพลันแล่นถึงขนาดที่จะไล่ห่านเซ็น
ออกไป

“สวี่มีต้องการจะเรียนรู้วิชาดาบจากฉัน ดังนั้นสิ่งที่ฉันจะสอนให้กับเขาก็
คือวิชาดาบ” ห่านเซ็นตอบ

สวี่มีรีบพูดขึ้นมา “ท่านพ่อ! วิชาดาบของท่านอาจารย์แข็งแกร่งมาก ถึงขนาดที่หกวิธียังพูดเอาไว้ว่าพรสวรรค์ของเขานั้นสูงดังท้องฟ้า นั่นคือเหตุผลที่เขาถูกเรียกว่าดาบนภา”

เมื่อจักรพรรดิหลอมละลายได้ยืนอย่างนั้น เขาก็เริ่มจะรู้สึกพอใจขึ้นมา การที่จะได้รับคำชมจากหกวิชานั้น วิชาดาบของท่านเข็นก็ต้องเป็นอะไรที่แข็งแกร่งจริงๆ

แต่ถึงอย่างนั้นจักรพรรดิหลอมละลายก็ยังไม่สามารถบอกได้ว่าท่านเข็นพิเศษยังไง ดังนั้นเขาจึงพูดออกมาว่า

“ถ้าเจ้าได้รับคำชื่นชมจากจักรพรรดิหกวิชา วิชาดาบของเจ้าก็ต้องแข็งแกร่งมากๆ ที่สวนของข้ามีรอยดาบอยู่ จักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์เป็นคนที่เอาไว้ระหว่างที่วิวัฒนาการไปยังก็อตแซงซ์วีเขต 5 เจ้าควรลองไปมองดูมัน บางทีเจ้าอาจจะได้เรียนรู้อะไรบางอย่าง”

จักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ที่เขาพูดถึงนั้นเป็นจักรพรรดิที่เชี่ยวชาญในวิชาดาบ ซึ่งเขาเป็นคนแข็งแกร่งอย่างมากในก็อตแซงซ์วีเขต 4 เมื่อราวๆ 500,000 ปีก่อน พรสวรรค์และความชำนาญในการใช้ดาบของเขานั้นถือว่ายอดเยี่ยมที่สุดในยุคสมัยนั้น

ในตอนที่เขาวิวัฒนาการ เขาได้ใช้ดาบเพื่อฝ่ามิติ และคลื่นดาบของเขาได้ไปกระทบกับภูเขาลูกหนึ่ง ทำให้เกิดร่องรอยที่ไม่มีวันเลือนหายไป

ภูเขาลูกนั้นเป็นของจักรพรรดิหลอมละลาย และเขาก็ได้เคลื่อนย้ายมันมาไว้ในสวนเพื่อที่สวี่มีจะได้อยู่ใกล้ชิดกับมัน

วิชาดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์เป็นอะไรที่พิเศษมากๆ ยอดนักดาบหลายต่อหลายคนต่างก็มาขอดูร่องรอยที่ถูกทิ้งเอาไว้ แต่ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาก็ไม่ได้เรียนรู้อะไร แถมบางคนยังถูกมันล่อลวงจนเกือบจะเสียความเป็นตัวเองไป

จักรพรรดิหลอมละลายต้องการที่จะให้หานเซ็นไปดูรอยดาบ เพื่อที่เขาจะได้ทดสอบถึงความแข็งแกร่งทางจิตใจของมนุษย์คนนี้ และถ้าหานเซ็นถูกล่อลวงโดยจิตแห่งดาบ ไม่ว่าคนอื่นจะพูดยังไง เขาก็ไม่ดีพอที่จะเป็นอาจารย์ของสวี่มี

สวี่มีรู้ว่านี่เป็นการทดสอบของจักรพรรดิหลอมละลาย แต่เขาไม่คิดว่าหานเซินจะถูกล่อลวง ดังนั้นเขาจึงพูดขึ้นมา “ท่านอาจารย์ให้ข้านำทางท่านไปดูรอยดาบนั้น”

หานเซินไม่ได้พูดอะไรกับจักรพรรดิหลอมละลายมาก เพราะการพูดคุยกับสปีริตที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ที่สูงส่งนั้นเป็นอะไรที่น่าเบื่อ ดังนั้นเขาจึงยินดีที่จะออกไปพร้อมกับสวี่มี

หานเซินพาเป่าเอ๋อไปที่สวนพร้อมกับเขาด้วย และถึงแม้มันจะถูกเรียกว่าสวน แต่มันก็กว้างใหญ่มากๆ แม้แต่ภูเขาที่สูงเป็นพันๆ เมตรยังกินเนื้อที่ของสวนแค่ 1 ใน 5 เท่านั้น

หานเซินมองไปที่ภูเขาซึ่งมีรอยดาบที่เกือบจะตัดภูเขาขาดเป็น 2 ท่อนอยู่

สวี่มีอธิบาย “จักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ได้ใช้ดาบของเขาฝ่ามิติเพื่อสร้างเส้นทางที่จะนำไปสู่ก๊อตแซงซัวรีเขต 5 คลื่นดาบของเขาชนเข้ากับภูเขา ลูกนี้และได้ทิ้งร่องรอยของจิตแห่งดาบเอาไว้ ยอดนักดาบหลายคนเคยมาเผชิญหน้ากับมัน แต่พวกเขาก็ต้องกลับไปมือเปล่า ข้าเองก็เคยมาที่นี่เพื่อจะเรียนรู้จากรอยดาบ แต่ข้าก็ไม่ได้เรียนรู้อะไรเลย”

“ถ้ามันถูกทิ้งไว้โดยจักรพรรดิที่เชี่ยวชาญวิชาดาบจริงล่ะก็ นายก็ควรจะเรียนรู้อะไรบางอย่างจากมันได้บ้างสิ” เมื่อเข้าไปใกล้ภูเขานั่นก็รู้สึกได้ถึงการใช้มือของอะไรบางอย่างที่น่ากลัว รอยดาบนั่นส่งออร่าที่รุนแรงออกมา ดังนั้นเพียงแค่ได้ยืนใกล้ๆ ก็ควรจะเรียนรู้อะไรบางอย่างได้บ้างถึงจะถูก

อย่างที่ผมคนได้พูดเอาไว้ ถ้าคุณได้อ่านบทกลอน 300 บท ถึงคุณจะไม่สามารถเขียนบทกลอนของตัวเองได้ อย่างน้อยๆ คุณก็ได้อ่านและได้สัมผัสกับความงามของบทกลอน คุณไม่มีทางกลับออกไปโดยไม่ได้อะไรเลย

“ท่านอาจารย์ไม่ยังไม่เข้าใจ จิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์มีความพิเศษ ยอดฝีมือระดับจักรพรรดิหลายคนเคยมาเยี่ยมชมที่นี่ แต่ก็ไม่มีใครที่ได้เรียนรู้อะไร แคมพวกเขายังถูกล่อลวงจนเกือบจะสูญเสียความเป็นตัวเองไป” สวีมีอธิบายขณะที่พาหาคืนเข้าไปในสวน

ภายในปราสาทสปิริต จักรพรรดิหลอมละลายและสปิริตสาวอีกตนกำลังมองดูกระจกเก่าบานหนึ่งที่มีภาพของหาคืน

“ถ้ามนุษย์คนนั้นไม่ถูกล่อลวงโดยรอยดาบ เจ้าจะยอมให้สวี่มีเป็นลูกศิษย์
ของเขาจริงๆอย่างนั้นหรือ?” สปีริตสาวขมวดคิ้วขณะที่มองภาพในกระจก

“ถ้าเขาไม่ถูกล่อลวงโดยจิตแห่งดาบ และยังได้รับคำชมจากจักรพรรดิหก
วิถี ข้าก็คิดว่าเขามีคุณสมบัติพอ” จักรพรรดิหลอมละลายพูด

สปีริตสาวส่ายหัว “อาจารย์ของลูกชายเราควรที่จะเป็นนักดาบที่แข็งแกร่ง
ที่สุด แต่คุณควรนั้นยังไม่เพียงพอหรอก”

ตอนที่ 1567 จิตแห่งดาบศักดิ์สิทธิ์

หวนเชษฐารู้สึกได้ถึงอิทธิพลของจิตแห่งดาบที่ออกมาจากรอยแยก

จิตแห่งดาบนี้เป็นอะไรที่แปลกประหลาด นักดาบส่วนใหญ่จะให้ความรู้สึกที่แหลมคมหรือความรู้สึกที่แข็งแกร่งจนน่าสะพรึงกลัว แต่จิตแห่งดาบนี้แตกต่างออกไป มันชัดไปชัดกลับเหมือนกับคลื่นที่ไร้จุดจบ มันไม่ได้ให้ความรู้สึกที่น่าสะพรึงกลัว แต่มันเป็นความรู้สึกที่แข็งแกร่งและทนทาน

ในตอนแรกจิตแห่งดาบนี้ไม่ได้รุนแรงอะไร และทุกคนก็มีโอกาสที่จะสามารถต่อต้านมันได้ด้วยจิตใจที่เด็ดเดี่ยว

แต่ถึงแม้จิตแห่งดาบนี้จะไม่ได้ให้ความรู้สึกที่แข็งแกร่ง แต่มันก็จะทำให้นักดาบส่วนใหญ่สับสนและไม่แน่ใจว่าควรจะทำต่อไปยังดี แม้แต่ยอดฝีมือระดับชั้นสุดยอดก็ไม่สามารถจะทนต่อมันได้ และบ่อยครั้งพวกเขาจะรู้สึกว่าได้รับผลเสียจากมัน

“ในตอนแรกที่เหล่าผู้มาเยือนได้มาเห็นมันครั้งแรก พวกเขาไม่แน่ใจว่านี่เป็นรอยดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์จริงๆหรือเปล่า พวกเขาจำเป็นต้องใช้

เวลาสักพักเพื่อจะสัมผัสกับมัน ก่อนที่พวกเขาจะยอมรับว่ามันน่า
สะพรึงกลัวขนาดไหน จิตแห่งดาบนี้เป็นเหมือนกับแม่น้ำที่ไร้ที่สิ้นสุด แรง
กดดันที่มันปล่อยออกมานั้นจะสะสมไปตามเวลา และยิ่งแรงกดดันถูก
สะสมมากเท่าไร มันก็จะรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น คนที่มีแค่แกนยื่น
ระดับอัญมณีจะมองดูมันได้แค่ 2-3 วันเท่านั้น ส่วนยอดฝีมือระดับชั้นสุด
ยอดนั้นน้อยคนนักที่จะทนได้เกิน 10 วัน และหลังจากที่เวลาผ่านไปพวก
เขาก็อาจจะได้รับบาดเจ็บอีกด้วย ในบางกรณีจิตแห่งดาบของพวกเขาก็
จะได้รับความเสียหายไปด้วย” สวี่มีพูด

หานเซินพยักหน้า เขาเองก็ฝึกวิชาดาบ และถึงแม้มันจะไม่ได้ดีที่สุด แต่
เขาก็มีจิตแห่งดาบของตัวเอง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ได้เห็นดาบดวงใจของหกวีถิ ตั้งแต่นั้นมา
วิชาดาบของเขาก็พัฒนาไปเป็นอะไรที่พิเศษ ดังนั้นถ้าเขาได้รับผลกระทบ
จากจิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ มันก็จะถือเป็นการสูญเสีย
ครั้งใหญ่

สวี่มีพูดต่อไป “อย่าได้พยายามใช้จิตแห่งดาบของตัวเองต่อต้านจิตแห่ง
ดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ จิตแห่งดาบของเขาเป็นเหมือนกับน้ำ

และถ้าท่านอาจารย์ใช้จิตแห่งดาบของตัวเองต่อต้านมัน มันก็เหมือนกับ
การพยายามเดินทางต้านกระแสน้ำ ยิ่งออกแรงแมากเท่าไร แรงกดดันที่
ได้รับก็จะมากขึ้นเท่านั้น ถ้าท่านอาจารย์ไม่พยายามต่อต้านมัน ท่าน
อาจารย์ก็น่าจะอยู่ที่นี้ได้น้อยกว่า 2-3 วัน แต่ถ้าท่านอาจารย์พยายาม
ต่อต้าน ในเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงจิตแห่งดาบของท่านอาจารย์ก็อาจจะ
ได้รับความเสียหายจนรักษาไม่ได้”

“มันดูเหมือนจะแสดงความอ่อนน้อมออกมา แต่จริงๆ แล้วมันพยายามจะ
กดดันผู้คน” หานเซ็นพูด

“แน่นอน เพราะมันเกิดจากจักรพรรดิที่เชี่ยวชาญการใช้ดาบ” สวี่มีพูด

หานเซ็นคิด ‘เราฝึกวิชาดาบดวงใจมาก่อน วิชาดาบของเราจึงถือว่า
แข็งแกร่งเพียงพอ การได้เจอกับจิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์
นั้นเป็นโอกาสเหมาะที่จะทำให้ดาบดวงใจของเราแข็งแกร่งขึ้น’

หานเซ็นรู้ว่าที่จักรพรรดิหลอมละลายบอกให้เขาลองมาดูรอยดาบนั่นถือ
เป็นการทดสอบอย่างหนึ่ง หานเซ็นเองก็ไม่ได้อยากจะสอนสวี่มีอยู่แล้ว

ดังนั้นมันจึงไม่ได้สำคัญอะไรกับเขา ยิ่งงั้นเขาก็ไม่ได้รับร้อนที่จะแสดง
ทำให้จักรพรรดิหลอมละลายประทับใจ

หานเซ็นใช้จิตแห่งดาบของตัวเอง หลังจากนั้นจิตแห่งดาบของรอยแยก
บนภูเขาคืออ่อนนุ่มก็เริ่มที่จะถาโถมเข้ามาหาเขาในทันที

ยิ่งหานเซ็นผลักดันจิตแห่งดาบของตัวเองมากเท่าไร แรงกดดันที่เขา
ได้รับก็จะมากขึ้นเท่านั้น และเมื่อสวี่มีเห็นว่าหานเซ็นกำลังใช้จิตแห่งดาบ
ของตัวเองต่อต้านจิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ เขาก็เริ่มจะ
ตื่นตัวขึ้นมา

“จิตแห่งดาบของเขาดูเหมือนกับวิชาดาบดวงใจของจักรพรรดิหกวิถึ แต่
มันก็จะแตกต่างกันอยู่เล็กน้อย”

จักรพรรดิหลอมละลายมองดูหานเซ็นใช้จิตแห่งดาบของตัวเอง เขา
สามารถเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น

จักรพรรดิหลอมละลายเคยต่อสู้กับหกวิถึมาครั้งหนึ่ง และเขาก็เป็นฝ่าย
พ่ายแพ้ แต่ประสบการณ์ครั้งนั้นทำให้เขาคุ่นเคยกับวิชาดาบของหกวิถึเป็น
อย่างมาก

แม่ของสวี่มี จักรพรรดินีอัคคีฆวนวดคิ้ว

“สวี่มีบอกเขาเกี่ยวกับจิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ แต่เขาก็ยังใช้จิตแห่งดาบของตัวเองต่อต้านมัน เขาช่างกล้าจริงๆ แต่เขาโอหังเกินไป เขาไม่เหมาะสมที่จะมาเป็นอาจารย์ของสวี่มี”

จักรพรรดิหลอมละลายสายหัว “อย่าเพิ่งแน่ใจนัก ถึงแม้จักรพรรดิหกวิถียังไม่ได้ยอดเยี่ยมอย่างจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ แต่พวกเขาก็ไม่ได้แตกต่างกันมากนัก จักรพรรดิหกวิถียอมทำลายแก่นยืนประจำตัวทิ้งเพื่อจะสร้างอันใหม่ขึ้นมา ซึ่งการเริ่มต้นใหม่นั้นน่าจะหมายความว่าเขาไม่ได้ด้อยไปกว่าจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไปแล้ว ถ้าหากเขื่นฝึกวิชาดาบดวงใจของจักรพรรดิหกวิถียุ่ได้สัก 70 เปอร์เซ็นต์ เขาก็น่าจะทนต่อแรงกดดันของจิตแห่งดาบนี้ได้โดยไม่ได้รับความเสียหายอะไร”

“ถ้าเขาทำได้แค่ 70 เปอร์เซ็นต์ของหกวิถียุ่ ถ้าอย่างนั้นแล้วทำไมเราไม่ไปขอให้จักรพรรดิหกวิถียุ่มาเป็นอาจารย์ให้สวี่มีแทนเลยล่ะ?” จักรพรรดินีอัคคีพูด

“มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะจ้างจักรพรรดิหกวิถีมาได้ ถ้าเขาไม่ได้จริงจังกับสวี่ มีการจ้างเขามาก็จะเป็นอะไรที่ไร้ประโยชน์” จักรพรรดิหลอมละลายสายหัว

“สวี่มีมียืนที่ยอดเยี่ยมของพวกเรา พรสวรรค์ของเขาจะต้องเหนือกว่า จักรพรรดิหกวิธแน่นอน ถ้าสวี่มีไม่ดีพอจะเป็นลูกศิษย์ของเขา มันก็ไม่มีใครใน ก๊อตแซงชั่วรีเขต 4 ที่จะดีพอสำหรับเขาแล้ว” จักรพรรดินีอัคคีพุด เธอเองก็เหมือนกับแม่คนอื่นๆที่คิดว่าลูกชายตัวเองนั้นยอดเยี่ยมที่สุด

แรงกดดันที่สะสมนั้นเริ่มจะมากขึ้นเรื่อยๆ ในตอนที่หานเซินใช้จิตแห่งดาบของตัวเอง รอยดาบบนภู่เขาก็เริ่มที่จะเดือดดาลในทันที

หานเซินรู้สึกราวกับว่าตัวเองอยู่ท่ามกลางกระแสน้ำเชี่ยว จิตแห่งดาบของอีกฝ่ายนั้นถาโถมเข้ามาปะทะกับวิชาดาบของเขาทำให้เขารู้สึกราวกับว่ากำลังจะถูกบีบได้ทุกเมื่อ

จิตแห่งดาบนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับพลังกำลังแต่อย่างใด จิตแห่งดาบจะอยู่กับความรู้สึกของดาบ มันเป็นบางสิ่งที่สามารถรู้สึกได้อย่างเดียว มันไม่สามารถอธิบายหรือแตะต้องได้

แต่ถ้าจิตแห่งดาบได้รับความเสียหาย มันก็จะเป็นอะไรที่แย่ยิ่งกว่าการ
ได้รับบาดเจ็บทางกายภาพ

เมื่อคนเราได้รับความเสียหายทางกายภาพ คนๆนั้นก็สามารถไปพบหมอ
และใช้ยารักษาได้ แต่ถ้าจิตใจของคนๆนั้นได้รับความเสียหาย มันก็ไม่มี
ยาอะไรสามารถรักษาได้ คนๆนั้นจะต้องรักษามันด้วยตัวเอง

หานเซ็นรู้สึกราวกับว่าจิตแห่งดาบของเขาเป็นเหมือนกับเหล็กกล้า แต่มัน
กำลังถูกบดขยี้ พลังจิตของเขาถูกใช้ไปอย่างรวดเร็ว ถ้าเขาเป็นคนที่
จิตใจอ่อนแอละก็ ปานนี้เขาก็คงจะเป็นบ้าไปเรียบร้อยแล้ว

แม้แต่นักดาบที่มีจิตใจที่เข้มแข็งก็ไม่สามารถทนได้ขนาดนี้ แต่หานเซ็นนั้น
ต่างออกไป วิชาดาบดวงใจของเขาทำให้จิตแห่งดาบแข็งแกร่ง แถมจิตใจ
ของเขาก็ถูกเสริมความแข็งแกร่งด้วยคริสต์ลึสีแดงทำให้จิตแห่งดาบที่น่า
กลัวนี้ไม่สามารถทำลายจิตใจของเขาได้

ไม่ว่าจิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์จะพยายามทำลายจิตใจของ
เขาขนาดแค่ไหน หานเซ็นก็ยังคงไม่สะทกสะท้าน แต่มันกลับทำให้จิตใจ
ของเขาแข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิม

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ และตอนนี้เวลาหนึ่งชั่วโมงก็ผ่านไปเรียบร้อยแล้ว

“ไม่แปลกใจเลยที่เขาเป็นอาจารย์เรา ท่านอาจารย์ต่อต้านจิตแห่งดาบ
ของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ได้ถึงหนึ่งชั่วโมงโดยที่ไม่สะทกสะท้านอะไร
เลย ท่านอาจารย์เหนือกว่าพวกนักดาบชั้นสุดยอดซะอีก” สวี่มีชื่นชมหาน
เซ็น

“เขายอดเยี่ยมจริงๆ” จักรพรรดิหลอมละลายพูด

จักรพรรดินีอัคคีพูด “มันก็แค่หนึ่งชั่วโมง ถ้าเขาทนได้ถึงครึ่งวัน เขาถึงจะ
เหมาะสมเป็นอาจารย์ของสวี่มี”

ตอนที่ 1568 สัมผัสรอยดาบ

“12 ชั่วโมง? ข้าไม่คิดว่าเขาจะเป็นมนุษย์อีกต่อไปแล้วถ้าทำแบบนั้นได้ แม้แต่นักดาบชั้นสุดยอดที่เคยลองทำแบบนั้น มีเพียงแค่คนเดียวเท่านั้นที่ทนได้ถึง 12 ชั่วโมง และคนๆนั้นก็ไม่ได้อ่อนแอไปกว่าหกวิถีมากนัก เจ้าคิดจริงๆหรือว่าหานเซ็นคนนี้จะมีโอกาสทำแบบนั้นได้?” จักรพรรดิหลอมละลายยิ้มแห้งๆออกมา

“แต่พวกเราจำเป็นต้องใช้คนที่ทำแบบนั้นได้สำเร็จ ไม่อย่างนั้นพวกเราจะมีความสุขกับการเลือกเขามาเป็นอาจารย์ของสวี่มีได้ยังไง?” จักรพรรดินีอัคคีพูดอย่างจริงจัง

จักรพรรดิหลอมละลายทำได้แค่ส่ายหัวและไม่พูดอะไรอีก เขาคิดว่ายอดฝีมือแบบนั้นไม่มีทางมาสอนให้กับคนอื่นๆ เขาคิดว่าหานเซ็นก็ถือว่าเป็นคนที่เหมาะสม เพราะเขาทั้งแข็งแกร่งและยังได้เรียนรู้วิชาดาบดวงใจมาจากหกวิถี

แต่จักรพรรดิหลอมละลายไม่คิดจะทำอะไรที่จักรพรรดินีอัคคีไม่เห็นด้วย ดังนั้นสุดท้ายแล้วมันจึงขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเธอ

ห่านเซ็นไม่ได้เคลื่อนไหวอะไร ขณะที่เขากำลังต่อต้านจิตแห่งดาบของ
จักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์

จิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์เป็นเหมือนหินเจียรระไนที่ช่วยลับ
คมให้กับจิตใจของห่านเซ็น ยิ่งเวลาผ่านไปจิตแห่งดาบของห่านเซ็นก็ยิ่ง
คมกริบขึ้น

ถ้าเปรียบเทียบจิตแห่งดาบของห่านเซ็นเป็นหลัก ขั้นตอนการลับคมก็คือ
การทำให้มันเกิดประกายเหมือนกับอัญมณีที่ผ่านการเจียรระไนมาอย่างดี
เมื่อเห็นว่าห่านเซ็นนั้นยังคงสบายดีหลังจากผ่านไป 6 ชั่วโมง สวีมีก็ดู
ปลาบปลื้มขึ้นมา

จักรพรรดิหลอมละลายเอ่ยคำชมออกมาอีกครั้งหนึ่ง “หนุ่มคนนี้ไม่เลว
เลย! สวีมีมองคนได้ดีมาก ด้วยจิตใจที่แข็งแกร่งขนาดนี้บวกกับวิชาดาบ
อันยอดเยี่ยม สวีมีคงจะได้เรียนรู้อะไรหลายๆอย่างจากเขาแน่นอน”

เมื่อจักรพรรดินี้อัคคีเห็นว่าห่านเซ็นทนได้ถึง 6 ชั่วโมง เธอก็พบว่าตัวเอง
เริ่มจะถูกโน้มน้าวขึ้นมาบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังพูดออกมา

“มันเพิ่งจะผ่านไปแค่ครึ่งทางเท่านั้น มันยังเร็วเกินไปที่พวกเราจะพูดอะไรตอนนี้”

หลังจากที่ผ่านไปอีก 2 ชั่วโมง จักรพรรดิหลอมละลายก็เริ่มแน่ใจแล้วว่า หานเซินนั้นเหมาะสมที่จะมาเป็นอาจารย์ของสวีมี

“เด็กหนุ่มคนนี้ไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด! จิตใจของเขาเข้มแข็งอะไรอย่างนี้”

จักรพรรดินีอัคคีเองก็เริ่มจะเห็นด้วยเช่นกัน แต่เธอก็พูดออกมา

“มันยังเหลือเวลาอีก 4 ชั่วโมง รอดูต่อไปก่อนว่าเขาจะทนได้ถึงตอนนั้นไหม”

หลังจากผ่านไปอีก 2 ชั่วโมง หานเซินก็ยังคงไม่เคลื่อนไหวอะไร

ทั้งจักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีต่างก็เริ่มรู้สึกตกตะลึง จนถึงตอนนี้ หานเซินยังไม่แสดงท่าทีอะไรออกมาเลย มันเกือบจะดู

เหมือนกับว่าเขาไม่ได้รับผลจากจิตแห่งดาบเลยสักนิด ตอนนี้พวกเขาเชื่อแล้วว่าห่านเขินคงจะสามารถผ่าน 12 ชั่วโมงไปได้โดยไม่มีปัญหาอะไร

“ลูกชายของข้านี่มาถึงจริงๆ การมีอาจารย์ที่ยอดเยี่ยมขนาดนี้จะเป็นประโยชน์ต่อตัวสวี่มีอย่างมาก”

ทุกครั้งที่จักรพรรดิหลอมละลายพูดเกี่ยวกับห่านเขิน โทนเสียงของเขาจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ในตอนแรกเขาแค่พูดด้วยเสียงที่เฉยเมยไม่ได้คิดอะไร แต่ตอนนี้โทนเสียงของเขาเต็มไปด้วยความชื่นชมในตัวห่านเขิน

ในตอนนี้อย่างไรก็ตามท่าทีของจักรพรรดินี้อัคคีเองก็เปลี่ยนไปเช่นกัน เธอมองภาพในกระจกด้วยความซื่อคและพูดออกมา

“มนุษย์คนนี้แตกต่างจากคนอื่นจริงๆ เขาควรที่จะมาเป็นอาจารย์ของสวี่มี”

หลังจากที่ผ่านไป 12 ชั่วโมง สวี่มีก็อดไม่ได้ที่จะพูดชมออกมา

“ท่านอาจารย์เป็นคนที่พิเศษจริงๆ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา มีเพียงแค่คนเดียวเท่านั้นที่ทนต่อจิตแห่งดาบได้ถึง 12 ชั่วโมง และท่านอาจารย์ก็เป็นคนที่ 2 ที่ทำได้”

แต่หานเฉินไม่ได้ยินในสิ่งที่สวี่มีพูด เขากำลังใช้สมาธิไปกับจิตแห่งดาบเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ยิ่งจิตใจของเขาได้ลึบคมกับจิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์มากเท่าไร จิตแห่งดาบของหานเฉินก็จะแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ

แต่หลังจากที่ผ่านไปสักพัก หานเฉินก็เริ่มจะรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ เขาไม่สามารถลึบคมจิตแห่งดาบของตัวเองได้อีกต่อไป ดังนั้นเขาจึงเดินเข้าไปใกล้รอยดาบเพื่อจะลึบคมจิตแห่งดาบของตัวเองต่อ

“เขากำลังจะทำอะไร?” จักรพรรดินีอัคคีมองหานเฉินที่เดินเข้าไปหารอยดาบบนภูเข

จิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์นั้นมักจะดูอ่อนนุ่มอยู่เสมอ แต่มันจะต่างออกไปอย่างมากเมื่อเข้าไปใกล้ๆ จักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ได้ทิ้ง

จิตแห่งดาบเอาไว้บนภูเขาก่อนจะวิวัฒนาการไปเป็นพระเจ้าซึ่งมันก็ยังคง
อยู่มาจนถึงทุกวันนี้

เมื่อนานมาแล้วยอดฝีมือหลายคนได้มามองดูการวิวัฒนาการขึ้นไปของ
จักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ และพวกเขาต้องการที่จะครอบครองภูเขาสูงนี้ไป
เป็นของตัวเอง แต่ท้ายที่สุดแล้วก็ป็นจักรพรรดิหลอมละลายที่ได้
ครอบครองมัน

มันไม่สำคัญว่าคนที่เข้าไปใกล้รอยตายนั้นฝึกวิชาดาบหรือเปล่า เพราะไม่ว่า
อย่างไรใครก็ตามที่ไปสัมผัสกับมัน พวกเขาจะถูกโจมตีด้วยจิตแห่งดาบ
จนจิตใจได้รับความเสียหายอย่างหนัก

ตอนนี้จิตใจของหานเซ็นลับคมกับจิตแห่งดาบเป็นเวลากว่า 12 ชั่วโมง
แล้ว ดังนั้นเขาจึงกล้าที่จะเดินเข้าไปใกล้รอยดาบ ซึ่งการที่เขาทำแบบนั้น
ก็ทำให้ทั้งจักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีต่างก็อึ้ง

“จิตใจของหนุ่มคนนี้อาจจะแข็งแกร่งที่สุดในก๊อตแซงซัวร์เขต 4 ก็เป็นไปได้”
จักรพรรดิหลอมละลายพูดด้วยสีหน้าที่จริงจัง

จักรพรรดินีอัคคีไม่ได้พูดอะไร แต่ท่าทางที่เธอมองเห็นนั้นก็บ่งบอก
ทุกอย่าง มันไม่ได้มีร่องรอยของความดูถูกอีกต่อไป ในตอนนี้มันเหลือ
เพียงแค่ความประหลาดใจเท่านั้น

เมื่อนานเซ็นอยู่ห่างออกจากรอยดาบเพียงแค่หนึ่งร้อยเมตร เขาก็ลดฝีเท้า
ของตัวเองลง แต่ในทุกก้าวของเขาก็ยังคงเต็มไปด้วยความมั่นใจ ร่างกาย
ของนานเซ็นดูเหมือนกับว่ากลายเป็นดาบที่คมกริบ ในที่สุดนานเซ็นก็ก้าว
ขึ้นไปบนภูเขาสัมผัสรอยดาบ

ตูม!

จิตแห่งดาบที่ไร้ขีดจำกัดหลังไหลออกมาใส่หานเซ็นราวกับแม่น้ำไร้ที่
สิ้นสุด

สีหน้าของจักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีเปลี่ยนไป พวกเขา
ไม่ได้คาดคิดว่าหานเซ็นจะเดินเข้าไปหาภูเขาสัมผัสรอยดาบแบบ
นั้น

รอยดาบนั่นถูกทิ้งเอาไว้โดยยอดฝีมือที่กำลังอยู่ในขั้นตอนการวิวัฒนาการ
เป็นไปพระเจ้า ซึ่งแม้จิตใจของจักรพรรดิที่แข็งแกร่งก็มีโอกาสได้รับความ
เสียหาย ถ้าพวกเขาไปแตะต้องมัน

จิตใจของห่านเซ็นถึงจะแข็งแกร่ง แต่มันก็มีโอกาสจะได้รับความเสียหาย
ดีไม่ดีจิตใจของเขาอาจจะแตกสลายและไม่มีวันกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้
อีก

“ไม่นะ!” จักรพรรดิหลอมละลายนั้นพึงพอใจกับความสามารถของห่าน
เซ็นอย่างมาก ดังนั้นมันจึงเป็นอะไรที่น่าเสียดาย ถ้าจิตใจของมนุษย์คนนี้
ต้องมาถูกทำลายไปซะก่อน

จักรพรรดิอัคคีถอนหายใจออกมา เธอเห็นด้วยว่าห่านเซ็นนั้นเหมาะสมที่
จะมาเป็นอาจารย์ของสวี่มี แต่เธอไม่เคยคิดว่าเขาจะบ้าบิ่นถึงขนาดนี้ เธอ
ทำได้เพียงแต่หวังว่าจิตใจของเขาจะไม่ได้ความเสียหายมากเกินไปจน
สอนสวี่มีไม่ได้

ตอนที่ 1569 ทำลายจิตแห่งดาบ

จิตแห่งดาบที่ไร้ที่สิ้นสุดหลังไหลเข้ามาปะทะกับจิตใจของหานเซินจนเขาแทบจะทนไม่ไหว เขารู้สึกราวกับว่าตัวเองล่องลงไปนอนจม

ถ้าเป็นคนอื่นมาอยู่ตรงนี้ พวกเขาก็คงจะยอมแพ้กันหมดแล้ว แต่หานเซินไม่รู้จักคำว่ายอมแพ้ ภายใต้แรงกดดันนั้นจิตใจของเขาก็ยังคงแข็งแกร่งราวกับเหล็กกล้า

ในเวลาแบบนี้ความสำเร็จไม่ได้ขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่งหรือพรสวรรค์เพียงอย่างเดียวเพราะถ้าพวกเขามีบุคลิกภาพที่อ่อนแอ มันก็ไม่สำคัญว่าวิชาของคนนั้นจะสุดยอดแค่ไหน แต่จิตใจของพวกเขาก็จะพังทลายลงมาอยู่ดี แม้แต่ยอดฝีมือระดับสุดยอดเองก็ไม่เว้นเช่นกัน

หานเซินเป็นคนที่มีความตั้งใจที่เข้มแข็ง แต่ถึงอย่างนั้นเมื่ออยู่ภายใต้แรงกดดันของจิตแห่งดาบที่หลังไหลออกมา จิตใจของเขาก็เริ่มสั่นคลอน

เมื่อจักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีเห็นว่าสีหน้าของหานเซินเปลี่ยนไป พวกเขาก็เริ่มจะเหงื่อตก พวกเขารู้ดีว่านี่ถือเป็นข่าวร้ายเพราะ

ห่านเขีนอาจจะไม่สามารถทนต่อแรงกดดันได้มากกว่านี้ และจิตแห่งดาบของเขาก็คงจะถูกทำลายในไม่ช้า

จักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีเทเลพอร์ตไปที่สวน พวกเขาต้องการที่จะช่วยห่านเขีนออกมาจากรอยดาบ แต่ก่อนที่พวกเขาจะได้ทำอะไร จิตแห่งดาบของห่านเขีนก็ทะลักออกมาราวกับภูเขไฟระเบิด

จิตแห่งดาบที่ออกมาจากห่านเขีนนั้นเริ่มจะข่มจิตแห่งดาบที่อยู่บนภูเขไฟ

“เป็นไปได้ยังไงกัน?” จักรพรรดินีอัคคีและจักรพรรดิหลอมละลายต่างก็ยืนแข็งที่ด้วยความช็อค พวกเขาไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เห็น

มนุษย์คนหนึ่งที่ยังไม่ถึงขั้นสุดยอดดูเหมือนว่าจะมีจิตแห่งดาบที่สามารถข่มจิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ได้ พวกเขารู้สึกตะลึงจนไม่แน่ใจว่าควรจะทำอะไรต่อไปดี

สวี่มีเองก็แทบจะเก็บความตื่นเต้นเอาไว้ไม่อยู่

“จิตแห่งดาบของท่านอาจารย์แข็งแกร่งอย่างมาก! เราคงจะหาใครคนไหน
ที่มีจิตแห่งดาบแข็งแกร่งไปกว่าอาจารย์ไม่ได้อีกแล้ว แม้แต่จักรพรรดิหก
วิถีก็เทียบไม่ได้”

แต่ทางหนานเซินนั้นกำลังรู้สึกแย่ ในตอนที่จิตแห่งดาบของเขากำลังจะแตก
สลาย ทันใดนั้นชุดเกราะคริสตัลสีดำก็ปลดปล่อยพลังแห่งจิตส่วนหนึ่งมา
ช่วยจิตแห่งดาบของเขา

ในตอนนั้นเองที่จิตแห่งดาบของหนานเซินระเบิดออกมาราวกับภูเขาไฟทำ
ให้เขาสามารถต่อต้านจิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ได้

แต่พลังแห่งจิตที่มาจากชุดเกราะคริสตัลสีดำนั้นแข็งแกร่งเกินไป และเมื่อ
มันเข้าไปในจิตแห่งดาบ หนานเซินก็เกือบจะไม่สามารถรับมันเอาไว้ได้หมด

โชคดีที่หนานเซินมีจิตใจที่แข็งแกร่ง เขาสามารถทำการตัดสินใจเลือกทางที่
ดีที่สุดได้ในช่วงเวลาอันสั้น เขาได้ใช้จิตแห่งดาบของตัวเองหลอมรวมเข้า
กับพลังแห่งจิตนั้น

แต่มันก็เป็นอะไรที่ยากเนื่องจากจิตแห่งดาบของเขายังอ่อนแอ พลังแห่งจิตที่ถูกปลดปล่อยออกมาจากชุดเกราะคริสตัลสีดำนั้นแข็งแกร่งเกินไป แต่จิตใจของหานเฉินเองก็แข็งแกร่งเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นพลังแห่งจิตที่เสริมเข้ามาก็ยอมรับในตัวของเขาด้วย ดังนั้นมันจึงถูกรวมเข้ากับจิตแห่งดาบของหานเฉินได้อย่างไร้รอยต่อ เมื่อพลังแห่งจิตที่ถูกปลดปล่อยออกมาจากชุดเกราะคริสตัลหลอมรวมเข้ากับจิตแห่งดาบของหานเฉิน มันก็ทำให้จิตแห่งดาบของเขาแข็งแกร่งขึ้น

ตูม!

ภายใต้แรงกระแทกอันทรงพลังของจิตแห่งดาบของหานเฉิน ภูเขาก็กู่ก่ ตัดขาดเป็น 2 ซีก ส่วนจิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ก็สูญสลายไป และเหลือทิ้งไว้แค่จิตแห่งดาบของหานเฉิน

จักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีอัปาค้าง พวกเขาพูดอะไรไม่ออก พวกเขาแค่นั่งแข็งที่อยู่อูแบบนั้นราวกับว่าพวกเขากลายเป็นก้อนหินไปแล้ว

จิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ถูกทำลายโดยห่านเซ็น มันเป็นอะไรที่ยากจะเชื่อได้

หลั้วอวี หลั้วฮุย หลั้วลีและเจียซือเต้าต่างก็รอคอยห่านเซ็นอยู่ที่ลานกว้างมาเป็นเวลา 2 วันแล้ว แต่ห่านเซ็นก็ยังไม่กลับออกมา

หลั้วฮุยบ่นขึ้นมา “ห่านเซ็นจะหยิงยโสเกินไปแล้ว! พวกเราถือว่าเป็นญาติผู้ใหญ่ของเขาด้วยซ้ำ แต่เขาจะทิ้งพวกเราไว้ที่นี้อย่างนั้นหรือ?”

“ที่นี่ไม่ใช่เมืองเทพสังหารและมันก็ไม่ใช่เมืองของเขาด้วยเช่นกัน ดังนั้นเขาไม่มีทางควบคุมทุกอย่างที่นี่ได้ รออีกสักหน่อยเถอะ” หลั้วลีพูด

“ใช่ พวกเราโชคดีแค่ไหนแล้วยังหายใจอยู่ พวกเราก็แค่ต้องรออีกสักพัก” เจียซือเต้าพูด

หลั้วอวีกำลังจะพูดอะไรบางอย่างออกมา แต่ก่อนที่เขาจะได้พูด ประตูก็ถูกเปิดออกมา อสุรฆาวก้าวออกมายืนประจำประตูทั้ง 2 ข้าง ขณะที่ใครบางคนเดินออกมา

“ในที่สุดเขาก็กลับออกมาแล้วอย่างนั้นหรือ?” ทุกคนรีบหันไปมองและคนที่เดินออกมาก็เป็นห่านเช่นจริงๆ

ห่านที่ต้องการจะตะโกนเรียกห่านเช่น แต่เธอก็ต้องรีบปิดปากของตัวเองไปเมื่อเห็นคนที่เดินออกมาพร้อมกับเขา สีหน้าของห่านวีและห่านฮุยกก็เปลี่ยนไปเช่นกัน

คนที่เดินออกมาพร้อมกับห่านเช่นก็คือจักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคี พวกเขายืนเคียงข้างห่านเช่น ขณะที่สวี่มีตามพวกเขามาจากด้านหลัง

“อาจารย์ห่านได้โปรดสั่งสอนสวี่มีให้ดี ลงโทษเขาได้ถ้าจำเป็น ปฏิบัติกับเขาโดยคิดซะว่าเขาเป็นลูกของอาจารย์” จักรพรรดินีอัคคีพูด

“ใช่แล้วอาจารย์ห่าน ถ้าต้องการอะไรโปรดบอกให้พวกเรารู้ พวกเราจะพยายามตอบสนองความต้องการของอาจารย์เท่าที่ทำได้” จักรพรรดิหลอมละลายพูดอย่างจริงจัง

หวัลิ หวัอวีและหวัฮุยต่างก็ยืนอึ้งด้วยความช็อค พวกเขาไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่เห็น

จักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีเป็นสปิริตระดับสูงในก๊อตแซงซวีเขต 4 แต่พวกเขากลับปฏิบัติกับห่านเซ็นด้วยความเคารพและเป็นมิตร

มันยากที่จะจินตนาการได้ว่ามนุษย์คนหนึ่งสามารถทำให้จักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีปฏิบัติกับเขาแบบนั้นได้ยังไง แม้แต่หวัให้ถึงก็ไม่สามารถทำเรื่องแบบนั้นได้

“ไม่ต้องห่วง ผมจะสอนเขาอย่างดี แต่เขาจะเรียนรู้ได้มากแค่ไหนนั้นก็ขึ้นอยู่กับพรสวรรค์และความพยายามของเขา” ห่านเซ็นพูด

“อาจารย์ห่านพูดถูกแล้ว ถึงส่วี่มีจะเรียนรู้จากอาจารย์ห่านได้เพียงแค่นี้คนเดียว พวกเราก็พึงพอใจแล้ว” จักรพรรดิหลอมละลายพูด

จักรพรรดินีอัคคีพูด “สวี่มีจะเรียนรู้จากอาจารย์หานได้มากน้อยแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับตัวของเขาเอง ถึงแม้เขาจะเรียนรู้ได้เพียงแค่เล็กน้อย มันก็ถือเป็นอะไรที่ดีมากแล้ว”

...

เจียซือเต้าและคนอื่นต่างก็อึ้ง สปริตทั้ง 2 ดูไม่เหมือนกับจักรพรรดิที่แข็งแกร่งเลยสักนิด พวกเขาทั้งคู่ดูเหมือนกับพ่อแม่ที่ต้องการจะฝากฝังลูกชายของตัวเองกับอาจารย์คนหนึ่งซะมากกว่า

“เขาแข็งแกร่งถึงขนาดนั้นจริงๆ อย่างนั้นหรือ?” หลัวลี่สับสน

เธอรู้ว่าหานเซินนั้นแข็งแกร่งมาก แต่เธอพบว่ามันยากที่จะเชื่อได้ว่าเขาจะแข็งแกร่งถึงขนาดทำให้สปิริตจักรพรรดิปฏิบัติกับเขาด้วยความเคารพแบบนั้น

เมื่อพวกเขาเดินทางออกมาจากเมืองหลอมละลายพร้อมกับหานเซิน พวกเขาก็ยังคงรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองอยู่ในความฝัน และสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่ใช่เรื่องจริง

ตอนที่ 1570 ของขวัญจากตระกูลหลวง

สวี่มีติดตามหานเฉินออกจากเมืองหลอมละลาย เขาจะต้องเที่ยวไปพร้อมกับหานเฉินในฐานะลูกศิษย์ แต่หานเฉินนั้นไม่ค่อยถนัดเรื่องการสอนคนอื่น

เมื่อเทียบกับการศึกษาของมนุษย์แล้ว สิ่งที่สปีริตได้เรียนรู้มานั้นเรียกได้ว่าขยะดี ๆ นี่เอง

สปีริตนั้นสามารถมีชีวิตอยู่ได้ตลอดกาล ดังนั้นพวกเขาจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ เมื่อไหร่ก็ได้

แน่นอนว่ามนุษย์ไม่ได้เป็นแบบนั้น ด้วยเหตุนี้มนุษย์ชาติจึงจำเป็นต้องบริหารเวลาในการศึกษาเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

มนุษย์มักจะพยายามหาวิธีเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในเวลาอันสั้น ซึ่งในแต่ละวิธีที่มนุษย์มีคิดขึ้นมา นั้นจะเป็นระบบมากเพราะนี่ถือเป็นสิ่งที่สำคัญมาตั้งแต่สมัยโบราณ

มันไม่สำคัญว่าคนๆนั้นจะเข้าโรงเรียนรัฐบาลหรือโรงเรียนเอกชน
การศึกษาที่พวกเขาจะได้รับมันเป็นสิ่งที่ถูกกลั่นกรองมาแล้วหลายพันปี
มันเหนือกว่าอะไรก็ตามที่สปีริตได้เรียนรู้มา

ห่านเซ็นไม่ได้คิดว่ามันเป็นเรื่องยากอะไรที่จะสอนสวี่มีเพราะเขาได้ให้
คอมพิวเตอร์ช่วยสร้างแผนการฝึกฝนสำหรับสวี่มีขึ้นมา

จริงๆแล้วมีมนุษย์หลายคนอยู่ในเมืองหลอมละลาย แต่มันไม่มีสปีริตตน
ไหนเลยที่จะฟังสิ่งที่พวกเขาพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสวี่มีที่เป็นถึงจักรพรรดิ
ดังนั้นสิ่งที่ห่านเซ็นนำมาสอนจึงเป็นอะไรที่แปลกใหม่สำหรับเขา

หลัวลี่ หลัววี่และหลัวฮุยต่างก็ดูประหลาดใจเมื่อได้เห็นสิ่งที่ห่านเซ็น
นำมาสอนสวี่มี พวกเขาคิดว่าวิธีการสอนของห่านเซ็นนั้นเป็นอะไรที่น่า
เบื่อและธรรมดามากๆ ในตอนแรกพวกเขาคิดว่าห่านเซ็นคงจะสอนบาง
สิ่งที่ยิ่งใหญ่และทรงพลังให้กับสวี่มี แต่หลังจากที่เห็นสิ่งที่เขาสอน พวก
เขาก็ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมสวี่มีถึงได้เคารพและนับถือห่านเซ็นขนาดนั้น

ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็เก็บความคิดนั้นเอาไว้ในใจ เนื่องจากพวกเขาเกรง
กลัวห่านเซ็นขึ้นมาบ้างแล้ว พวกเขาเลยไม่อยากจะไปตำหนิอะไรเขา

“หานเซ็น ทำไมนายไม่กลับไปเมืองเทพสังหารกับพวกเราล่ะ?”

หลังจากที่พวกเขาออกมาจากทะเลทราย หลัวลี่ก็ชวนหานเซ็นกลับไปเมืองเทพสังหารพร้อมกับคนอื่นๆ

“ฉันจะกลับไปเมืองของตัวเอง”

หานเซ็นไม่ค่อยชอบตระกูลหลัวเท่าไร ดังนั้นเขาจึงไม่ต้องการจะอยู่กับพวกเขาเป็นเวลานาน

เจียซือเต้ารู้ว่าความสัมพันธ์ของตระกูลหลัวกับหานเซ็นนั้นกำลังตึงเครียด เขาจึงไม่พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เขาคิดกับตัวเอง ‘ในอีกไม่นาน ตระกูลหลัวคงจะตกต่ำลง และตระกูลหานก็คงจะกระโดดขึ้นมาแทน บางทีวันหนึ่งหานเซ็นอาจจะกลายเป็นคนที่เหนือกว่าหลัวให้ถึง ดูเหมือนว่าสถาบันการต่อสู้หมัดเหล็กจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับความเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะมาถึง’

หานเซ็นพาสวีมีกลับไปี่เมืองของเขา แซกคนใหม่ของเขาเป็นถึงสปิริต
ระดับจักรพรรดิรุ่นที่ 2 ดังนั้นไม่มีมอนสเตอร์หรือสปิริตไหนที่กล้าเข้า
มาสร้างปัญหาให้พวกเขาระหว่างการเดินทาง

หานเซ็นไม่ได้กลับไปี่โบราณสถานของเทพเจ้าเพราะสวี่มีบอกกับเขาว่า
ที่นั่นปิดไปเรียบร้อยแล้ว และมันก็ต้องใช้เวลาอีกหลายสิบปีกว่าที่มันจะ
เปิดขึ้นอีกครั้ง

ดูเหมือนราชาสิงโตหยกน้อยจะกลับไปี่ภูเขาสิงโตแล้วด้วย ดังนั้นมันจึง
ไม่มีเหตุผลอะไรที่หานเซ็นจะต้องกลับไปี่นั่นอีก

“พวกกระบองเพชรคริสตัลในทะเลทรายนั้นคืออะไรกัน?” หานเซ็นถามสวี่
มี

สวี่มียิ้มและพูด “มันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่มันไม่ใช่มอนสเตอร์
ปกติทั่วไป พ่อและแม่ของข้าใช้เวลาอยู่นานกว่าที่จะได้ครอบครองพวก
มัน กระบองเพชรคริสตัลที่อาจารย์ทำลายไปในตอนแรกนั้นเป็นเพียงแค่
ร่างมายาเท่านั้น มันไม่ได้ส่งผลกับร่างจริง นอกซะจากว่าอาจารย์จะหา
ร่างจริงของมันเจอ ไม่อย่างนั้นมันก็จะสร้างร่างมายาออกมาเรื่อยๆ

นอกจากนั้นร่างมายาของมันก็แข็งแกร่งเหมือนกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีกด้วย มันจึงถือว่าเป็นพันธมิตรที่ทรงพลังของพวกเขา”

“อืม.. มันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ทรงพลังจริงๆ ดูเหมือนว่ามันจะไม่ได้อ่อนแอไปกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กเลย” หานเซ็นพูด

“ถูกต้อง เพราะแบบนั้นพ่อแม่ของข้าถึงได้ยอมเสียแรงไปมากเพื่อจะได้มันมา” สวีมีพูดอย่างภาคภูมิใจ

เมื่อกลับไปถึงเมืองงามืด หานเซ็นหาที่พักให้กับสวีมี หลังจากนั้นเขาก็เรียกแกะและวัวเขี้ยวเข้ามาหาเพื่อที่เขาจะได้รู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงที่เขาไม่อยู่

“ท่านหัวหน้า ด้วยการที่มีพวกเราอยู่ที่นี่ เมืองจึงสงบสุขดี” แกะพูดชื่นชมตัวเอง

ลูกม้าสีแดงยังคงเล่นอยู่ในสวนเหมือนเดิม แต่แมวเก้าชีวิตนั้นหายไปแล้ว ส่วนเรื่องว่ามันหายไปไหนนั้นหานเซ็นเองก็ไม่รู้

กูชิงเจิงและจันทราสวรรค์ก็ยังคงอยู่อย่างสุขสบายในเมือง และดูเหมือนว่าพวกเธอคงจะไม่ไปจากเมืองนี้ในเร็วๆ นี้แน่

กูชิงเจิงแทบจะไม่ได้ออกไปจากเมืองเลย ส่วนจันทราสวรรค์มักจะออกจากเมืองอยู่บ่อยๆ แต่เธอก็ไม่เคยที่จะพูดคุยอะไรกับหานเซิน และเมื่อเธอกลับมาที่เมือง เธอก็จะไปอยู่เคียงข้างกูชิงเจิงในทันที

หานเซินต้องการจะถามคำถามหลายๆ อย่างกับกูชิงเจิง แต่หลังจากที่ลองคิดดูแล้ว เขาก็ตัดสินใจกลับไปที่พักก่อน เขาต้องการจะพบกับครอบครัว

...

“น่าเสียดายที่เสี่ยวฮวยยังเด็กเกินไปทำให้เข้าไปในก๊อตแชนจ์ชัวรีไม่ได้ เรายังคงไม่มีพลังพอที่จะทำให้เหยียนหรันวิวัฒนาการขึ้นมาเป็นกึ่งเทพได้อย่างปลอดภัย ไม่อย่างนั้นพวกเราทุกคนก็จะได้ออกไปล่ามอนสเตอร์ด้วยกันและได้เห็นหน้ากันบ่อยๆ” หานเซินถอยหายใจ

แต่เมื่อห่านเซ็นกลับไปถึงบ้าน เขาก็คิดว่าบรรยากาศในบ้านดูแปลกๆ
หิ้วหลานหันมามองเขาด้วยสายตาแปลกๆราวกับว่าเขาเป็นอาชญากร

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้นหรือ?” ห่านเซ็นรับถาม

“มันไม่ได้มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น แต่ลูกกำลังจะเจอกับปัญหาใหญ่” หิ้ว
หลานมองห่านเซ็นราวว่าเธอเป็นผู้พิพากษาที่กำลังจะตัดสินโทษ

“นี่ผมไปสร้างปัญหาอะไรอย่างนั้นหรือ?” ห่านเซ็นง

“ลูกไปที่เมืองเทพสังหารมาใช่ไหม?” หิ้วหลานถาม

ห่านเซ็นพยักหน้า “ผมแค่บังเอิญผ่านไปที่นั่นเท่านั้น แต่แม่ไม่ต้องกังวล
ไป ผมไม่ได้สร้างความสัมพันธ์อะไรกับพวกเขา”

หิ้วหลานชี้ไปที่กล่องของขวัญบนโต๊ะและพูดด้วยท่าทางโกรธ “ถ้าไม่มี
อะไรเกิดขึ้น แล้วทำไมเจ้าแก่วรันนั้นถึงได้ส่งของสิ่งนี้มา?”

“เจ้าแก้วรึ้น? แม่หมายถึงหัวให้ถึงอย่างนั้นหรือ? ทำไมเขาถึงได้ส่ง
กล่องของขวัญมาที่นี้? นี่เขาต้องการจะสอนวิชาที่ชั่วร้ายให้กับเหยียนอีก
แล้วใช่ไหม?” หานเฉินพูด

หัวหลานสายหัวและพูด “พวกมันคือขนมที่แม่ชอบ ดูเหมือนว่าหลังจาก
ผ่านไปนานหลายปีแต่เขาก็ต้งจำได้อยู่ ลูกบอกแม่มาซะดีๆว่าลูกไปทำ
อะไรให้เขา มันไม่มีทางที่เจ้าแก้วรึ้นนั้นจะสั่งให้หัวลิ้งของแบบนี้มา
ให้แม่โดยไม่มีสาเหตุ ถึงหัวลิ้งจะเป็นคนนำมันมา แต่เธอไม่มีทางรู้ว่าแม่
ชอบขนมแบบไหนแน่ ดังนั้นมันจะต้องเป็นความคิดของเขา”

หัวหลานบอกว่าเธอไม่มีวันกลับไปพบกับตระกูลหัวอีก แต่เมื่อหัวให้
ถึงลิ้งของพวกนี้มาให้ มันจึงทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ เธอทั้งซาบซึ้งและ
สับสน หลังจากผ่านไปหลายปีในที่สุดหัวให้ถึงก็เข้าใจ ถึงเขาจะไม่ได้มา
ด้วยตัวเองแต่ของพวกนี้มีความหมายต่อหัวหลานอย่างมาก เธอไม่
อยากจะเชื่อเลยว่าคนอย่างหัวให้ถึงจะยอมทำเรื่องแบบนี้

หัวหลานกังวลว่าหานเฉินอาจจะไปทำอะไรบางอย่างให้กับเขา เธอถึงได้
รู้สึกโกรธแบบนั้น

